Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

MAYIS
1984
Sayı: 56
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

faşizmin işkence tezgahlarında katledilişinin 11. yıldönümünde;

komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anıyoruz!

"Emperyalizme ve gericiliğe karşı dövüşürken ölen herkes, saygıya değerdir. Ama bu, bunların içindeki revizyonist ve anarşist unsurlarla komünistler arasına bir çizgi çekmememize asla yol açmamalıdır. Yoksa, daha da saygıya değer olan komünizme, halkın kurtuluşu davasına saygısızlık edilmiş olur."

İ. KAYPAKKAYA

mücadelesi ve fikirleriyle yolumuzu aydınlatıyor, aydınlatacak!

Partimiz Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in kurucusu, çeşitli milliyetlerden halkımızın yüce önderi örnek komünist İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı, onun bu sözlerinden derin bir ilham alarak ve onunla her türden anarşist, oportünist, reformist ve revizyonist arasına kalın bir çizgi çekerek, Marksist-Leninist fikirlerinden ve şanlı mücadelesinden öğrenerek anıyoruz.

Çünkü onun mücadelesi ve komünist fikirleri, ülkemizin gerçek komünistleri, dürüst devrimcileri, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halkı için paha biçilmez bir hazine değerindedir.

Çünkü O; mücadelesi ve fikirleriyle, ülkemizde ilk kez MUSTAFA SUPHİ ve önderliğindeki Türkiye Komünist Partisi'nin dalgalandırdığı komünizmin kızıl sancağını, kuruculuğunu yaptığı TKP/ML'nin şahsında yeniden göndere çekti.

Çünkü O; mücadelesi ve fikirleriyle, emperyalizmin ve gericiliğin Türkiye proletaryasının gözleri önüne gerdiği esaret perdesini yırtarak, onun kendi-

Devamı syf: 11'de

Seylan Komünist Partisi genel sekreteri N. Sanmugathasan ile röportaj

Değerli Okuyucular;

1984'ün başlarında yapılan ML hareketin 2. uluslararası konferansında, TKP/ML delegasyonunun yanı sıra, İKK muhabirleri bizler de, görevli personel içinde bulunuyorduk. Bu fırsatı değerlendirerek, uygun zamanlarda çeşitli ülke komünist partilerinin önder kadrolarıyla konuşup, kendi ülkelerindeki durumu, özgül koşulları ve tecrübelerini öğrenip, bunları okuyucularımıza aktarmayı hedefledik. Bunun için koordinasyon komitesine ve konferansa isteğimizi ilettik. Konferansın onayını alarak yaptığımız röportajlarda, bu konferansın önemi ve ne gibi gelişmelere yol açabileceğini; ülkelerindeki somut durumu, sınıf mücadelesini hangi koşullarda nasıl yürüttüklerini delegelerin kendi anlatımlarından okuyucularımıza aktarmayı amaçladık. Bizlerin orada bulunmamız, konferansın hazırlanmasında ve esnasında teknik ve pratik görevlerin yerine getirilmesine ilişkin ihtiyaçtan dolayıydı. Bu bizlerin daha ayrıntılı sorular sorup genişçe bir röportaj yapmamızı önemli ölçüde sınırlıyordu.

Konferans yeri, barınma, güvenlik ve tercüme işlerinden doğabilecek problemlerine karşı önceden tedbirler alınmıştı. Dört dilde (İngilizce, Türkçe, İspanyolca ve İtalyanca) aynı anda tercüme yapılarak delegelerin tartışmaları daha verimli hale getiriliyordu. Konferans heyecan içinde başladı. Koordinasyon komitesini temsilen bir delege açılış konuşmasını yaptı: Konuşma şöyleydi:

"Değerli Temsilciler, Yoldaşlar;

"Konferansımızı açarken, bu konferansın tarihsel önemine dair uzunca sözetmek anlamsız olacaktır, zira bütün temsilciler bu önemin tamamen bilincindedirler. Konferansımızın arzettiği önem, UKH'in içinde bulunduğu bunalım ve karşı karşıya olduğu sorunların büyüklüğüyle yakından ilgilidir. Özellikle konjoktürün bugünkü durumuyla, bir yandan emperyalist sistemin ezilen dünya halklarının daha da büyük kesimlerini artan bir şekilde mücadeleye sevkederken, diğer yandan yeni bir emperyalist savaş tehlikesini de ciddi oranlarda yükseltmekte olması, bu konferansın önemini belirleyen ögelerdendir. Çin'de geri dönüş, Arnavutluk'un dönekliğiyle birlikte bunların çevresinde oluşan UKH, tarihinin en büyük bunalımı ve dağınıklıklarından biriyle yüz yüze kaldı. Uluslararası burjuva cephesinin ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri vb. her alanda saldırısına uğrayan komünist hareket, bu saldırıları geri püskürtmek için gücünü uluslararası proletaryanın gücüyle birleştirmek, onu güçlendirip onun desteğiyle ilerlemek, mücadele cephesini bölgesel sınırların dışına taşırıp uluslararası mevzide kendisine düşen önderlik yerini yeniden almak göreviyle yükümlüdür. Bu tarihsel sorumluluk bütün yüküyle bizlerin omuzlarındadır. Kolay yolu seçerek yükü omuzlarından atıp, barikatın karşı tarafına geçen dönekleri karşımıza almalı, bütün zorlukların bilincinde olarak bu onurlu ve yüce yükün altına girmeliyiz.

"Bu ağır görevlerin altından alın akıyla çıkabilmek için, konferansımızın temsil ettiği birliği her alanda güçlendirmeli, yeni bölgelere yaymalı ve ilerletmeliyiz. Açıktır ki, istenen, arzulanan sıradan, kof, ve pratik olarak bir anlam ifade etmeyen bir birlik değil, bizleri geliştiren, güçlendiren devrimci ve militan bir birliktir; ihtiyaç duyduğumuz böyle bir birliktir. Bu nitelikteki sağlam bir birlik, netliğe kavuşturulmuş ML ilkeler üzerinde yükselen ideolojik ve siyasi birlikten kaynaklanır. Böyle bir kaynaktan güç almayan ve onu pekiştirmeye hizmet etmeyen bir birliğin ömrü fazla olmayacaktır. Bu bir yanıyla konferansımızın niteliğini açıklarken diğer yanıyla enerjimizi ve dikkatlerimizi hangi noktalarda yoğunlaştırmamız gerektiğine işaret eder. Ölümsüz öğretmenlerimiz Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların devrettiği kızıl bayrağı elden düşürmeden komünist bir coşkuyla şerefle taşımış ve taşımaya devam eden partilerin ve örgütlerin burada bulunan temsilcilerini komitemiz adına selamlıyor ve hoşgeldiniz diyorum."

Konuşmanın tercümesi tamamlandıktan sonra, Yoldaş;

"Çalışmalarımıza başlamadan önce, bütün temsilci ve görevlileri, dünya proletaryası ve ezilen halklarının, devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde şehit verdikleri ölümsüz savaşçılarının anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum." dedi. Delegeler saygı duruşuna kalkarken, bu esnada beş ustanın resimleri ve katılan ülkelerin dillerinde yazılmış sloganları kapsayan pankart açıldı. Saygı duruşundan sonra, bütün delegeler ayakta kendi dillerinde enternasyonali söylediler. Divan seçiminden sonra, koordinasyon komitesinin konferansı çalışmalarına ilişkin rapor ile gündem üzerine rapor sunuldu. Günlerce süren tartışmalar konferansın başarılı bir şekilde sonuçlanmasında etkili oldu.

Bu sayımızda yayınladığımız röportaj, Seylan Komünist Partisi Genel Sekreteri N. Sanmugathasan'ın çeşitli konulardaki görüşlerini kapsıyor.

Yurtdışı İKK Muhabirleri

İKK: Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin bu ikinci uluslararası konferansını bugünkü dünya durumu ile ilişkisi içinde nasıl değerlendiriyorsunuz? Uluslararası komünist hareketin örgütlenmesi hakkındaki görüşleriniz nedir?

C: Mao'nun ölümünden sonra, Marksist-Leninist'lerin ümitleri Arnavutluk ve Enver Hoca'daydı. Arnavutluk ve Enver Hoca'nın, ML'ler için bir merkez fonksiyonu oynayacağı ve onlara önderlik edeceği bekleniyordu.

1978'de artık Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın, Mao Zedung Düşüncesinden tamamen koptukları ve böylesi bir rol oynamıyacakları açıklığa kavuştu. Bundan sonra, Marksist Leninist parti ve örgütler, aynı görüşlere sahip diğer örgütlerle ilişkiye girme çabalarına başladılar. Biz o zamanlar, RCP/USA ile doğru görüşler üzerine ikili görüşmeler yapmış, görüş alış-verişinde bulunmuştuk.

Ve böylece RCP/USA, 1980'deki Enternasyonal Konferansa önderlik etti. Bu Konferans, uluslararası sorunlar ve Marksizm-Leninizm konularında yakın görüşlere sahip insanların ilk resmi toplantısıydı. Bu Konferansın başlıca önemi, Mao Zedung Düşüncesinin Marksizm-Leninizmin gelişmesinde bir aşama olarak görülmesi konusundaki etkisiydi. Fakat "Kazanılacak Bir Dünya"nın iki sayısı hariç bunun devamında fazla birşey yapılmadı. Bizim açımızdan, biz 1982 Ağustos'un

da, Hindistan Komünist Partisi/ Yeniden Örgütlenme Komitesi ve Nepal Komünist Partisi ile birlikte yöresel bir Konferans yaptık. Aslında bu bile tüm yöreyi temsil etmiyordu, çünkü diğer ML örgütlerle ilişkimiz yoktu. Dolayısıyla bu İkinci Konferans ve Koordinasyon Komitesi, Yeniden Örgütlenme Komitesi ve TKP/ML'in de katılımıyla yeniden hareketlenmesi ileriye doğru bir adımdı. Memnuniyetle karşıladık ve katılmamızın sebebi de budur.

İkinci Konferans, Birinci Konferansa nazaran, bariz nitel bir ilerleyişi temsil etmektedir, şu anlamda: Temel konulardaki bir takım farklılıklara rağmen, ilk olarak, karşı karşıya bulunduğumuz birçok ideolojik sorunları derinlemesine tartışmaktayız. Mücadele yoluyla daha yüksek bir birliğe erişeceğiz ve bugün dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçlerle daha ileri bir örgütsel birlik kurmanın temelini atacağız. Ancak, bu Konferansın bir eksikliği, tümüyle dünya güçlerini temsil etmemesidir. Aynı şekilde, 2-3 istisna hariç kendi ülkelerimizde proletaryanın önemli bir bölümünü temsil etme konumuna gelmiş değiliz. Fakat ümit ediyoruzki bu tartışmalar sonucu, mücadeleye dört elle sarılmak üzere donanarak, tek tek ülkelerimizde başlıca güç bütün akım olarak da enternasyonal çapta başlıca güç olabileceğiz.

TKP/ML'in katılımını, saflarımıza nitel bir ilave olarak kabul ediyoruz. Partiniz Asya ile Avrupa arasındadır ve büyük bir rol oynayabilir ve oynayacaktırda.

Uluslararası bir örgüt kurulması konusunda:

Böyle bir ihtimali yakın gelecekte görmüyorum. Çünkü uluslararası bir örgüt kurmak çeşitli ülkelerdeki çeşitli güçleri olgunluklarına, nitelliklerine ve temsil edici karakterine bakmadan toplayıp bir araya getirmek anlamına gelmez. Halihazırda bu kıstaslara uyabilecek üç örgüt bulunmaktadır. Diğerlerinin de ilerleyebilmeleri için çok çalışmalıyız ki, ancak o zaman bunu enternasyonal bir örgüt biçiminde resmileştirebiliriz.

Sonra böylesi bir örgütün biçimi sorununu da halletmemiz gerekiyor. Bizce, dünya çapında bir yapılanma olarak Komintern'i yeniden canlandıramayız. Öyle bir örgüt olmak ki, önderlik ve rehberlik ederken, ulusal çaptaki örgütlere epey bağımsızlık ve inisiyatif tanımalıdır. Fakat şurası açıktır: Bu Konferans'tan ayrılmadan önce herhangi bir biçimde bir örgütlenme adı ne olursa olsun-ortaya çıkmalıdır.

İKK: Komintern dönemini, gerek parti olarak, gerekse şahsen yaşadığınıza göre, Komintern tecrübelerinizi bize de aktarırmısınız ? Komintern'i nasıl değerlendiriyorsunuz ?

Ç: Ne kişisel ne de parti olarak Komintern'in bir parçası değildik. (Parti, bir KP olarak Komintern dağıldığı zaman kurulmuştu.)

1942-43 yıllarında, Partimiz Sosyalist bir Parti olarak hükümet tarafından yasaklandı. O sıralar sadece BCP (Britanya Komünist Partisi) ve İCP (Hindistan Komünist Partisi) ile enternasyonal ilişkilerimiz vardı. Parti, 1930'lu yılların ikinci yarısında, İngiltere'de okumuş olan ve İspanya iç savaşı döneminden etkilenen aydınlar tarafından kuruldu. BCP tarafından büyük destek görüyordu ve zaten partinin revizyonist olması da bu yüzden çok kolay oldu. Çünkü, BCP zaten Kruşçev'den önce revizyonist olmuştu. Bu aydınlar, sadece ideolojik olarak değil, çalışma tarzı olarak da partiye revizyonizmi getirdiler.

Britanya emperyalizmi, Britanya Emek Partisi'ni doğurdu; Britanya Emek Partisi, Britanya Komünist Partisine, Britanya Komünist Partisi de Seylan Komünist Partisini. Yani, görüldüğü gibi emperyalizmle doğrudan bir bağ var! Enternasyonal ilişkilerimiz de bu partilerle (ve Hindistan KP'siyle) kısıtlıydı.

Hitler'in Sovyetler Birliği'ni işgal etmesiyle birlikte bu KP'ler savaşın karakterini değiştirdiler; bizim de onlarla ilişkilerimiz olması nedeniyle, biz de savaşın karakterinin değiştiğini söyledik. Yani Komintern'le hiç ilişkimiz olmadı; sadece Britanya ve Hindistandaki partilerle oldu—bu da pek fayda getirmedi. Bu ciddi bir eksiklikti. Çünkü uluslararası direk bir rehberlikten yoksunduk. Bunların dışındaki ilk enternasyonal ilişkimiz, 1956 yılında ÇKP'nin 8. Kongresine katılmaktı. Ben bizim Partimizden bu Kongreye katılan üç delegeden birisiydim. Aynı zamanda bu Kongre'de Sovyet delegasyonuyla da görüştük (ilk kez.).

Komintern'e gelince, Çin'de başarılı, Avrupa'da başarısız oldu. Batı Avrupa partilerinin yerel önderlikleri pratikte hatalar yaptılar. Esasında, Komintern'in yanlış politikasından ziyade bu bir strateji ve taktik sorunuydu.Komintern'in taktik hataları fazla vurgulanmakta olmasına rağmen Sovyetler Birliği'nin savunulmasının diğer ülkelerdeki devrimlerden daha gerekli olması meselesi, bu gelişmeye katkıda bulunmuş olabilir.

Fransa ve İtalya'ya gelince, Anti-Faşist Birleşik Cephe'nin politikalarını uygulamada önderliğin tüm hatalarına rağmen, hiç şüphe yoktur ki, Hitler faşizmine karşı ulusal direniş savaşları esnasında bu iki ülkenin işçi sınıfı, Komünist Partileri önderliğinde etkin bir rol oynamıştır. Mussolini'yi asanların İtalyan Partizanları oldukları ve müttefik güçler şehre ulaşmadan şehri kurtaranların da Fransız Partizanlar oldukları, bu gerçeği yansıtmaktadır. Bu avantajlı durumun bu partilerin önderlikleri tarafından kullanılamadı; bunun da sebepleri şunlardır:

1- Devrimci güçlerin gücü konusunda çok ciddi bir küçümseme.

2- İşgalci müttefik güçlerin gücünü abartma.

3- Devrimci rehberlik yapacak bir politikanın yokluğu.

Pratikte, Çin'de olanların tam tersi oldu—Çin deki güç dengesi (Çan Kay Şek ve ABD'nin kendisini desteklemesine karşı devrimci güçler), devrimin lehine bozulmuştu. Mao devrimci güçlerin gücünü doğru olarak tesbit etti ve ABD emperyalizminin desteğine rağmen Çan Kay Şek i yenebileceğini düşünme cüretini gösterdi. Stalin bile Çin'de devrimci güçlerin muzaffer çıkacağına pek kanaat getirmiyordu. Dolayısıyla mesele güçler dengesini doğru olarak değerlendirebilme yetkinliği meselesidir.

—Arada bir sohbet—

(De Gaulle, otobiyografisinde şöyle yazıyor: "Thorez seçimlere katılacağını ilan edene kadar kafam rahat değildi!" Thorez ve Togliatti o kadar uzun yıllar Moskova'da, ülkelerinden uzak kaldılar ki, revizyonist oldular. Önemli bir faktör bu. Akıldan çıkartmamak lazım.)

İKK: ÇKP ve 57-60 Deklarasyonları hakkında ne düşündüğünüzü kısaca açıklarmısınız ?

Ç: Bu Kongrenin esas noktası, sosyalizme barışçıl geçiş meselesi etrafında yoğunlaşmasıydı. ÇKP, bu barışçıl geçişten yana değildi ve epey sonra yayınlanacak olan bir belge sunmuştu. Çin taviz vermişti; fakat sonradan özeleştiri yaptı. Deklarasyonlarda "barışçıl ya da barışçıl olmayan" diye bir tesbit var. Açıkca uzlaşma bu. ÇKP, Sovyetler'le bu uzlaşmayı kabul ettiği için sonradan özür dilemiştir. Bakın size bir anımı anlatayım:

Endonezya Komünist Partisi 1965'de revizyonist olmuştu. Ben 1964'de bir sendika Kongresi için orada bulunuyordum. Parti Genel Sekreteri şöyle demişti o sıra: "Geçişin barışçıl yoldan mı, barışçıl olmayan yoldan mı gerçekleşeceği meselesi düşmana bağlıdır." Yani insiyatifi düşmanın eline bırakıyordu. Endonezya'da güçler dengesi hemen hemen eşitti o dönem. Böylesi bir durumda ya sen düşmanın kellesini uçuracaksın, ya da o senin! Bu anlamda, kabahat Deklarasyondaki bu maddedir.

1957'de Kruşçev, Stalin hakkında pis pis hikayeler anlatır. Kongre aralarında davetlerde vs. Stalin'e "sarhoş" vs. dediğine şahit olunmuştur. SSCB 22. Kongresinde, 20. Kongrenin Stalin hakkındaki kararının geçerli olduğu vurgulanmıştır. Bizim Partiye, "ayrılık gündeme gelse de bu kararı kabul etmek zorundasınız diye baskı gelmişti Sovyetlerden. Biz o zamana dek, 20. Kongreyi parti içinde tartışmamıştık. Partimiz hep Stalinci olarak bilinirdi. Kruşçev, kararı geçirmemizi emretti. —Başta çoğunluk karşı çıktı ama rüşvet, santaj vs. derken biz, yani karara karşı çıkanlar— kaybettik.

İKK: Seylan'daki somut durum (ekonomik-siyasi), sınıf mücadelesi, güçler dengesi, genel devrimci faaliyet ve partinizin durumu ve gücü hakkında bilgi verirmisiniz?

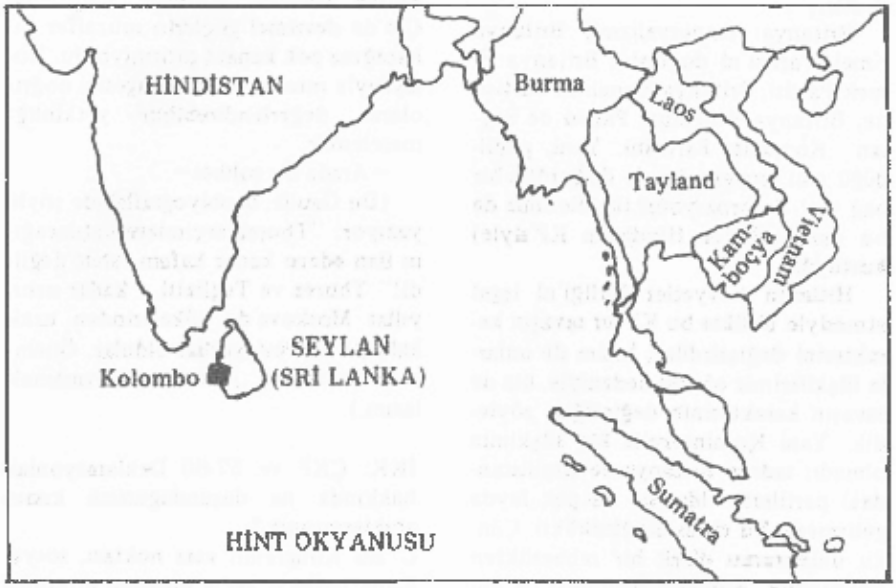

C: Seylan'da 1951'e kadar tek bir burjuva sınıf vardı—esas olarak komprador burjuvazi sınıfı. Seylan'la Hindistan arasındaki fark,Hindistan'da I. dünya Savaşı sırasında, birinci ve ikinci devrimci kitle hareketleri arası dönemde milli burjuvazi ortaya çıkmıştır; Seylan'da ise böyle olmamıştır. Seylan'da kitlesel hareketler fazla olmadı. 1922'de birkaç grev oldu ama çabucak bastırıldı. İlk sol hareket 1935'de, birçok eğilimin—milliyetçi, bağımsız, anti-emperyalist vs.— koalisyonu şeklinde bir hareket başladı. 1939'da Sovyetlerle Finlandiya arasındaki savaşın patlak vermesiyle, bu hareket anti-Sovyet kampanyalarının tuzağına düştü. Komintern'i ve Stalin'i lanetledi. Esasında "sol milliyetçiler" diyebileceğimiz Troçkistler, gerçek Komünistleri hareketten attılar (her halde tarihte ilk kez oluyor bu !) Bu ayrılıktan sonra Komünist Partisi doğdu.

İlki Birleşik Sosyalist Parti adı altında faaliyetini sürdürmekteydi. Fakat her ikisi de İngiliz hükümeti tarafından yasadışı ilan edildi.

1943'de, Hindistan "bağımsızlığına" kavuştuktan sonra, aynı "hak" Seylan için de otomatik olarak tanındı. İlk seçimlerde kompradorlar hükümet oluşturdular. 1951'de önderlik içinde ayrılık oldu ve milli burjuvazi kanadı bir parça güçlendi. Bu kanat İngiliz ordularının ülkeden atılması ve otobüs hizmetlerinin kamulaştırılması gibi bazı ilerici bir rol de oynamıştır. Fakat bunlar esasında devrimci güçlerin burjuvaziye karşı ilerlemesi önünde bir tampon vazifesi gördüler.

Seylan'da parlamenter demokraside tamamen İngiliz kuralları geçerlidir. İngiltere'de hükümetlere bakarsak hep şöyle olmuştur: Bir muhafazakarlar, arkasından "İşçi Partisi", sonra gene muhafazakarlar, sonra yine "İşçi Partisi" vs. Seylan'da da, bir komprador burjuvazi, bir milli burjuvazi şeklinde hükümetler iktidara gelmişlerdir. 1977'deki son seçimlerden beri komprador-burjuvazi iktidarda bulunuyor. Halk sol'a olan güvenini kaybedince (ondan önce iktidara gelmiş olan "sol" kesim, ulusal burjuvazi, Troçkist ve revizyonistlerden oluşan takımdı), 1977'de bunlar seçimi kaybettiler. Bugün parlamentonun 6'da 5'i komprador burjuvaziden oluşuyor.

Hükümetin ekonomik politikası da değişti. Bugün açık-ekonomi dedikleri, yani her türlü ithalat ve ihracatın serbest olduğu ekonomi politikası yürürlüktedir. Seylan'da serbest ticaret alanı durumunda bir bölge vardır ki, burada yabancı endüstri istediğini yapmada serbesttir. Sömürü ve hayat pahalılığı muazzam artış göstermektedir. 1977'de 1 ABD doları 8 Rupe'ye eşitti; şimdi ise 1 ABD doları 25 rupe. Örneğin 1977'de bir ekmek 75 cent'ti (0.75 rupe), bugün 3 rupe.

Seylan'ın nüfusu 14.500.000. Bu nüfusun yarısı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. 1 milyon işsiz var. Ve binlerce işçi Orta-doğu'ya çekiliyor. Arap ülkelerinde çok işçimiz var, ve oralarda sert İslam kanunları geçerli olduğundan, müslüman olmak şartı koşuluyor. Bazen kadın işçilerimiz ölü bulunuyor—İslam kanunlarına ters düştükleri için. Yurtdışında çalışan bütün işçilerimiz ülke için ikinci büyük döviz kaynağını oluşturuyorlar. Bu da krize bir yastık vazifesi görebiliyor şimdilik. Fakat Orta-doğu'da da iş bulma sorunu giderek büyümekte.

İMF ziraat sektörünü yeniden örgütleme projeleri yapıyor. Oldukça karmaşık sorunlar çıkıyor ortaya. Örneğin, bir nehrin yatağını değiştirme projesi var, sulama için. Ne gibi sosyal sorunlar çıkaracağını tahmin edersiniz.

Seylan bugün hiçbir borcunu ödeyebilecek durumda değil. Bir de son aylarda bu komünal çelişkiler çıktı (Sinhal'liler ve Tamil'ler arasında). Birçok çatışma oldu, zarar 400.000.000 rupe. Sadece endüstriye zarar; 200.000.000 rupe. Bunun da karşılığı borç olarak alınacak ve tabii yine ödenemiyecek. Kriz, yakında patlama noktasına gelir bu gidişle.

1977 seçimlerinde sonra, sol hareket, tarihin en zayıf noktasına ulaşmış durumdadır. Seylan'daki başlıca sol güçler, Komunist Partiler ve Troçkistler olarak genel anlamda ikiye ayrılabilir. Komünist Partiler de revizyonistler ve gerçek Marksist-Leninistler olarak ikiye ayrılırlar. Öte yandan genelde Troçkist dediğimiz kesim, sosyal-demokratlar ve gerçek bağnaz Troçkistlerden oluşur. Bir de Halk Kurtuluş Cephesi vardır ki bunlar 1971'de Seylan'da gerçekleşen ayaklanmaların arkasındaki güçtürler. Bunlar şimdi parlamenter bir parti durumundadır ve Irak tarafından finanse edilmekte, ve artık tamamen Sovyetyanlısı bir konuma erişmiştirler.

Partimiz dışında, tüm partiler parlamenter partidirler--bazıları bunun pek de iyi bir şey olmadığını bilseler de. Biz 1970'den beri seçimleri boykot etmekteyiz (Bu konuda "Kazanılacak Bir Dünya"nın ikinci sayısında bir makalem var).

Son komünal olaylar esnasında, şöven Sinhal'liler hükümetin desteğini alırken, tüm bu olayların biz hariç hiçbir parti çıkıpta lanetlemedi. Bazı revizyonistler "Bu işin arkasında Sovyetler Birliği var" dediler ve tutuklandılar. Sonra hapisten çıktılar da, yine de lanetlemediler.

Biz parlamenterizmi lanetlemeye başladığımızdan beri, birçok iyi şeyler yaptık.

1983'de bir referandum yapıldı. Sorun, önümüzdeki 6 yıl seçim yapılmamasını onaylamaktı. Bu sözüm ona "solcular", seçimler adaletsiz oluyor diyorlar ve getirdikleri çözüm ise, "bir seçim daha yapılsın!". Devrim fikrinden tamamen vazgeçmişler.

Bugün sol hareketin durumu genelde pek parlak değil. Sol hareket oynayabileceği rolü oynamıyor. Biz, ayrılıktan sonra epey güçlendik ve yaygınlaştık. Ayrılıktan önce ben bir sendika federasyonunun başkanıydım, ayrılıktan sonra sendika bizim tarafta kaldı. Sonra ülkede "dokunulmayanlar" diye, toplumun en alt tabakalarını oluşturan bir kast var—onları da biz örgütlüyoruz.

1972'ye kadar, gösterilerde, evlerde Mao'nun resimleri bulunurdu. 1972'de ben dahil birkaç önder tutuklandık. 1972'ye kadar polis baskısı vs. çok ciddi değildi. Fakat, başkaldırılar, ayaklanmalar yoğunlaşınca sıkı baskı yöntemleri uygulanmaya başladı. 10.000 genç hayatını kaybetmişti o olaylarda. Parti içindeki revizyonistler soğuk terler dökmeye başladılar. "Tüm bunların sebebi, yoldaş Sanmugathasan" diyorlardı! Ayrılıktan bir yıl sonra, bu revizyonistler siyasi hayattan tamamen çekildiler. Sesleri-solukları çıkmaz oldu.

1972'de Partiye bir haber geldi: Eğer Sanmugathasan'ı Partiden atarsanız, ÇKP sizi tanıyacak diye. İyi ya, attılar beni, ama yine tanınmadılar!

O arada biz de eski konumumuza henüz ulaşmış değiliz. O zamandan beri mücadele ediyoruz.

Mao Zedung Düşüncesi sorununda ve Çin'deki darbe ile ilgili olarak hiç sallanmadık. Kesin tavrımızı hemen koyduk.

Şu anda işçi sınıfı içinde, Tamil'ler arasında oldukça kuvvetliyiz. Sendikalarda ve gençlik içinde de faaliyetimiz var. Gelecek iyi görünüyor.

Bu Sinhal'liler ve Tamil'ler meselesinin Seylan'da uzun geçmişi var. Sinhal'liler hakim ulus, Tamil'ler ezilen ulus. Ben Tamil'im. Parti başkanının Tamil olması sorun oluyor. Kitleler arasında olabileceğimiz kadar popüler olamayışımızın bir sebebi de budur.

(Röportaj yapanın notu: Bu nokta oldukça ilgimi çekti. Nasıl oluyor da Komünist Partisinin başkanının hangi ulustan olduğu meselesi, faaliyeti ve kitle içinde etkinliğini böylesine etkiler diye düşündüm ve yoldaşa bu düşüncemi belirterek, TKP/ML'nin bundan üç yıl önce işkencede katledilen Genel Sekreteri SÜLEYMAN ÇİHAN'ın Kürt olduğunu —yani ülkedeki ezilen ulustan olduğunu söyledim ve bunun Parti saflarında ve tabanında konu bile edilmediğini belirttim. Aksine olsa olsa olumlu bir etkisi olabileceğini söyledim. Yoldaş biraz şaşkınlıkla karşıladı ve siz bizden ileriymişsiniz dedi. Sonra bu konuyu röportaj bittikten sonra tekrar ele alıp konuşmak istediğini, çünkü Seylan'da durumun böyle olmadığını ve konuyu daha derin tartışıp anlamak gerektiğini belirtti.)

Örneğin ayrılığı gündeme getiren tüm harekete ben önderlik ettiğim halde, kitlelerin tepkisini önlemek için ilk önce Parti başkanlığına bir Sinhal'li seçmiştik. Başkan seçilen yoldaş, hareket esnasındaki izlenimini şöyle dile getirmişti: "Ben otobüse bindiğimde, otobüs zaten hareket halindeydi. Otobüse atlayıp ön taraflara doğru ilerledim, bir de baktım ki, şöför bir Tamil!"

İKK: Okuyucularımıza iletmek istediğiniz başka noktalar var mı? Eklemek istediğiniz diğer konuları bize aktarırmısınız?

C: Şu yurtdışında çok kalma meselesine dikkat çekmek istiyorum. Ülkesinden uzak kalan komünistler, yaşadıkları ülkenin yaşam tarzından etkilenebiliyorlar. Ayrıca, kendi kitlelerinden tecrit olma meselesi de gündeme geliyor. Bu yüzden bu iş biraz tehlikeli bence. Eğer, uluslararası komünist hareketin örgütsel bir merkezi oluşursa, partinizden bu merkezde yer alacak olan görevlileri iki yılda bir değiştirin! Ülkelerinden fazla uzak kalmaları iyi olmaz!

Bir de son olarak, şu Komintern meselesi ve bu Konferans'ta Komintern'e yaklaşım sorunuyla ilgili birkaç şey söylemek istiyorum.

Bu Konferansta bir nesil farkı sorunu var. Sadece iki delege 60 yaşın üzerinde. (Biri ben, diğeri de Yeni Zelanda'lı yoldaş). Diğerlerinin hiçbiri ikinci dünya savaşının tecrübesini yaşamış değiller. Evet, Mao Zedung'un da söylediği gibi, taze kana ihtiyacımız var, doğru. Fakat buradaki yoldaşların çoğunda Uluslararası Komünist Hareket ve Komintern'e karşı saf akademik bir yaklaşım sözkonusu. Bizim içinse durum farklı. Anti-Faşist Cephe, Dimitrov'un mahkemesi, Troçkizme karşı mücadele, Sovyet ordularının kahramanlıkları, Çin'de devrimin zafere ulaşması... tüm bunları yaşadık biz. Hatalara rağmen, Uluslararası Komünist Hareketin şanlı günleriydi bunlar ve bizim hayatımızda yer aldılar. İşte, bu yüzden, sadece hataları eleştirip düzeltmekle kalmamalı, UKH'nin genel tavrını onaylamalıyız da.

Bazı yoldaşlar 2. Dünya Savaşı, sadece ABD emperyalizminin öne çıkması, yükselmesiydi diyorlar. Oysa 2. Dünya Savaşı 3 faşist gücün yenilmesine, ABD hariç diğer emperyalistlerin zayıflamasına da şahit oldu. Muazzam maddi kayıplara rağmen Sovyetler Birliği'nin 2. büyük güç olarak yükselmesine de şahit oldu. Sosyalizmin Doğu Avrupa'ya yayılmasına, Çin'deki devrimin zaferiyle güçler dengesindeki muazzam değişikliklere de. Tüm bunları da görmemiz lazım.

Okuyucu Mektupları :

Burs veren "yardımsever kurumlarımız"

Yüksek öğrenim gençliğine burs veren kurumlar, gençliğin sınıf mücadelesine katılımını engellemektedirler. Koç, Sabancı, Türk Eğitim Vakfı bursları burs veren kurumlara örnektir.

Bu tür kurumların çağrıları okulların panolarında sürekli olarak bulundurulur. Çağrılarında, maddi durumu çok kötü fakat başarı durumu çok iyi olan öğrencilere burs verecekleri yazılıdır. Belirli kontenjanları vardır. Buna göre bursiyer seçerler.

Şurası açıktır ki, maddi durumu kötü olan bir yüksek öğrenim öğrencisinin başarı durumu değil çok iyi, iyi bile olamaz. Öğrencinin bozuk olan maddi durumu, ders çalışmasını, ders dinlemesini engeller. YÖK, öğrencinin hem okuyup hem çalışmasına izin vermediğinden, maddi durumu bozuk olan öğrenci gece çalışmak zorundadır. Bütün gün okulda olmak zorunda olan öğrenci okul çıkışından sabahın üçüne, dördüne dek çalışıp, üç saatlik uykudan sonra okula ders dinlemeğe giderse, o öğrenci sıralarda ders dinleyemez, doğal gereksinmesini karşılar, uyur. Aksini yapabilmesi eşyanın tabiatına aykırıdır.

Demek ki, burs veren 'yardımsever kurumlar' burslarını başarı durumu ve ekonomik durumu iyi olan öğrencilere vermektedirler. Bu nasıl yardımseverlik !

Koç ve Sabancı Vakfı, bursiyerlerine iş olanağı sağlamaktadır. İşsizliğin giderek arttığı günümüzde, bu öğrencilere, işsizlikten bahsettiğimizde "benim işim hazır" cevabını almaktayız. Bu lafın altında "herkes başının çaresine baksın" anlayışı yatmaktadır. Küçük-burjuva sınıf kökenli olan bu öğrenciler, böylece komprador burjuvazi tarafından satın alınıyor.

Türk Eğitim Vakfı (TEV), diğer vakıflara kıyasla daha fazla öğrenciye burs vermektedir. Böylece kendisine geniş propaganda alanı sağlamaktadır. Bu vakfın, kendi bursiyerlerini, burs almayan yüksek öğrenim gençliğinden koparacak taktikleride vardır. Örnekler: Bursiyerlerine bedava tiyatro bileti verir. Özel eğlenceler, geziler düzenler, kitaplık açar, İngilizce kursları, daktilo kursları, vs. açar. Bütün bunları ücretsiz karşılar. Karşılığında propagandasının yapılmasını ister.

Biz devrimci öğrenciler ise, bu olanaklardan alabildiğince yararlanmalı ve TEV'in gerçek niteliğini ortaya koymalı, anti-propagandasını yapmalıyız.

TEV'in Yönetim Kurulu Başkanı, komprador burjuvazinin en palazlanmış olanlarından Vehbi Koç'tur. Ayrıca Doğuş, Enka, Tekfen, İnteş, Libaş, Kutlutaş, Kiska, Tokar, Soyak, SFTA gibi firmalar da sürekli bağış yapmaktadırlar. "Diğer taraftan DPT'da Türkiye'nin en çok ihtiyaç duyduğu alanlardaki uzman açığını gidermek için Birleşmiş Milletler Eğitim Fonu UNESCO'nun ayırdığı fondan bir kısmını yüksek lisans için TEV'e müracaat eden çok sayıda aday arasından seçilecek 3 öğrenciye vermeyi kabul etmesiyle bu yıl rekor düzeyde başarılı öğrenci TEV'den yurtdışı yüksek lisans bursu alabilmiştir." Alıntıdanda anlaşılacağı gibi, burjuvazi kendisi için eğitmektedir.

TEV, yılda bir kez, Maçka Oteli'nde burs veren komprador burjuvalarla burs alan öğrencileri tanıştırmak amacını güden toplantılar düzenlemektedir. Bu toplantılarda, "TEV'le daha iyi kaynaşmak", "TEV'i daha iyi tanımak", "TEV'li olma ruhunu yaşatmak" gibi sözlerle öğrencilerin beynini yıkamayı, komprador burjuvaziyi iyilik meleği imiş gibi göstererek burjuva ideolojisini vermeyi hedeflemektedirler.

Kendi çalışanlarına öğlen yemeği, kreş, servis, sağlık hizmeti götürmeyen fakat bursiyerlerinin her tür isteğini karşılamayı kendine görev edinmiş bir kurumun yardım severliği şüphe götürür.

Devrimci gençliğin görevi, öğrencilerin, komprador burjuvazinin gerçek yüzünü görmesini, devrimci mücadeleye katılmalarını engelleyen, "memleketin sizlerin hizmetine ihtiyacı var" gibi milli duyguları kabartan sözlerle bursiyerlerinin gözlerini çok rahat bir şekilde bağlayan, gençliğin siyasi bilincini köreltmeyi hedefleyen, verdikleri karşılıksız burslarla gençliğin dinamizmini kendileri için satın alan bu tür kurumların yardımseverlik maskesini, tüm yüksek öğrenim gençliğine ve halkımıza göstermek ve bu tür kurumları her yerde teşhir etmek olmalıdır.

—BURJUVAZİYE HİZMET EDEN BÜTÜN KURUMLARIN MASKELERİNİ İNDİRELİM !

—KAHROLSUN GERİCİ FAŞİST EĞİTİM !

Yüksek öğrenim gençliğinden
Bir İKK okuyucusu.....

İKK'ya haber yazalım

Yoldaşlar;

Temel görevimiz, ML'den sapmadan, en geri kesimler içinde bile çalışmak, kitle bağlarını güçlendirmektir. Ve yapılan çalışmaları İKK yoluyla kitlelere açıklamak da görevlerimiz arasındadır.

Örneğin; % 25 işçi ücreti zammına ilişkin fabrika ve sendikalarda çalışmalar Partimiz tarafından yapılmadı mı, işçilerimizin genel tepkisi ölçülmedi mi, işçilerimizin ekonomik-demokratik talepleri olmuyor mu ! Oluyorsa bunlar nelerdir. vb. gibi sorular öğrenci gençliğin merak ettiği sorunlardır. Bu sorunların cevabını ancak İKK aracılığı ile alabiliriz. Aynı şekilde biz öğrenci gençlik olarak sorunlarımızı kitleye İKK yoluyla yansıtabiliriz. O halde, yoldaşlar, yapmamız gereken, çevremizde gelişen olayları —tembellik etmeden— Partimizin bakış açısını da ekleyerek İKK'ya haber olarak yazmaktır.

Bu, devrimci görevlerimizden biridir.

—YAŞASIN DEVRİMCİ YAYIN ORGANIMIZ İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU !

Bir Öğrenci

YEMEK BOYKOTU

4 Nisan 1984 Çarşamba akşamı, Yüksek Öğrenim gençliğinin kaldığı 300 kişilik ..... erkek yurdunda, öğrenciler tarafından yemek boykotu başlatıldı.

Boykota katılma oranı ise % 100 oldu. Kantin ve yemekhaneden hiç birşey alınmadı. Boykotun yapılma nedeni, yurdun kantin ve yemekhanesinde satılan pis ve bozuk yemeklerin düzeltilmesiydi.

Boykot süresi olarak 2 gün saptanmıştı. Yani 6 Nisan Cuma sabahı bitecekti. Fakat boykot öğrenciler tarafından bir gün daha uzatıldı. Perşembe gününün akşamı yurt bölge müdürü yurda gelerek boykotun durdurulmasını istedi ve boykotu, geçmiş dönemlerde siyasi faaliyeti bulunan öğrencilerin örgütlendirebileceği üzerinde ısrarla durunca, diğer öğrenciler bu düşünceye karşı tepkilerini söylediler.

Yurttaki hiç kimsenin aruk, pis ve bozuk yemek yemek istemediklerini, bu nedenle kişi olarak hareket ettiklerini, arkadaşlarına (siyasi niteliği olan öğrencilere) herhangi bir zarar geldiğinde, boykotu uzatabileceklerini söylediler. Boykotun bir gün daha uzamasının nedeni, arkadaşlarına zarar gelmesini önlemekti.

Öğrencilerin istemi yalnızca yemeklerin düzeltilmesi değildi. Banyo sorununun halledilmesi, odalara masalar konulması, yurda istenilen saatte girilip-çıkılması gibi istemlerini de yurt bölge müdürüne söylediler.

Öğrenciler tarafından yurt bölge müdürüne, yemeklerin düzeltilmesine ilişkin getirilen çözüm, yemek yapımının hergün iki öğrenci tarafından denetlenmesi oldu.

Boykot sonunda, yemek yapımının denetlenmesi kabul edildi. Odalara masalar kondu. Yurda istenilen saatte girilip çıkılmasına ise karışılmamaktadır.

Yoldaşlar; 2 günlük boykot sonunda, öğrencilerin hemen hemen bütün istemlerinin yerine getirilmesi dikkat çekicidir. Bu (isteklerin kabulü), hakim sınıfların, boykotun diğer yurtlara sıçramasını önlemek istediğinin açık göstergesidir. Sonuçta, bir an önce boykot olayının ortadan kalkması için öğrencilerin talepleri kabul edilmiş oldu.

Olay basına yansıtılmadı. Boykottan, Türkiye halkının olduğu gibi, yüksek öğrenim gençliğinin büyük bir kısmının da haberi yok. Bize düşen görev, cuntanın duyulmasını istemediği haberleri halkımıza duyurmaktır.

Ekonomik günlük istemler sonucu yapılan boykot, yüksek öğrenim gençliğinde kıpırdanmaların başladığını gösteriyor. Bizler ise, bu tür reformist hareketleri devrimci mücadeleye tabi kılmalıyız. Bu mücadelemizde, sorunlarımızın sadece ekonomik olmayıp, aynı zamanda siyasi sorun olduğunu, çözümün ise Demokratik Halk Devrimi ile olacağını kitlelere kavratmakla olacaktır.

–YAŞASIN EKONOMİK DEMOKRATİK MÜCADELEMİZ !

Bir Öğrenci

.... cezaevinden mektup

Değerli yoldaşlar;

Bizler ..... askeri cezaevinde yatmakta olan bir grup PARTİZAN taraftarlarıyız.

Bizler, örgütlü olmamakla beraber, bir dizi eylemlerde bulunduk. Bu eylemlerin bir kısmı başarıya ulaşırken, bazı eylemlerimizde başarısızlıkla sonuçlandı. Tabiki bunları burada tümüyle anlatmak ve nedenlerini ortaya koymak mümkün olmuyor. Bizler burada yaptıklarımız hakkında en ince ayrıntılarına kadar sizlere bilgi vermek isterdik, ama sizlerinde bildiği gibi, bulunduğumuz şartlarda dışarı ile ilişkilerimiz kısıtlıdır. Hatta yok denecek kadar azdır. Bu mektubumuzun bile size ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyoruz.

Yoldaşlar;

Baskı, işkence ve zulüm rüzgarının alabildiğine estiği bugünlerde .... cezaevinin koğuşlarında kısmide olsa baskı zulüme karşı sesimizi yükseltmenin ancak birlikte ve örgütlü bir direnişten geçeceğinin bilincinde hareket ettik. İlk olarak .... koğuşunda başlayan elbise giymeme eylemi, mahkemelerde slogan atma, marş söyleme ve açlık grevi vb. gibi eylemlere dönüştü.

Gelişen bu militan eylemlerden ürken ağzı salyalı cezaevi yöneticileri korkunun verdiği tepkiyle daha da saldırganlaştılar. İlkin eylemimizin dışarıya taşmaması için ailelerimiz de dahil tüm görüşmelerimiz yasaklandı. Bu dönemde tuvalete giden bir arkadaşımız alınarak 4 gün işkenceye tabii tutuldu. Burada saymakla bitiremeyeceğimiz tedbirleri aldılar ve en adi uygulamalara başvurdular. Ama onların ne jopları, işkenceleri, dayakları, ne ölüm tehditleri ve ne de kokuşmuş yönetimleri bizlerin bu haklı direnişini durdurmaya yetmedi. ..... koğuşunda başlayan direnişimizin diğer koğuşlara dalga dalga yayılmasını engelleyemediler. Ve engelleyemezlerde.

Yoldaşlar;

30 güne yakın bir zamandır mücadelemiz sürmektedir. Bu direnişimiz başta kendiliğindenci bir şekilde gelişmesine rağmen, bugün böyle olmaktan çıkıp, ML Partizan önderliğindedir. Bu direnişimize diğer siyasetlerde katılmaktadır. Amacımız direnişimizi ilerici kamuoyuna duyurabilmektir. Bu konuda görev siz yoldaşlara düşüyor. Sizlerin davamıza olan bağlılığınıza inanıyor ve bizlerin mücadelesini mücadeleniz bilip destekleyeceğinize inancımız tamdır.

Bu uğurda yaptığımız ve yapacağınız mücadelelerde başarılar dileriz.

.... cezaevinden bir grup
Partizan taraftarı tutuklu

NOT

Değerli Okuyucular;

"TKP" 5. Kongresi Üzerine" başlıklı dizi yazımız henüz bir yazı olduğundan daha bir süre devam edecekti. Gazetemizde yer darlığı nedeniyle, kısa kısa yayınlamak zorunda kaldığımız bu yazımızı, güncelliğini yitirmeden bir bütün halinde broşür olarak çıkarmayı daha uygun gördük. Bunun için yazıyı yayınlamıyoruz.

İKK Yazı Kurulu

Elazığ cezaevindeki Özgürlük Mahkûmlarının şanlı direnişini selamlıyoruz !

Ülkemizin birçok cezaevinde olduğu gibi, Elazığ askeri cezaevinde de ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI, cuntanın uygulamalarına karşı şanlı direniş örnekleri gösterdiler. Cuntanın son dönemlerde gündeme getirip uygulanmasını istediği ve bunun içinde azgınca saldırılara giriştiği bir sorun ise, "tek tip cezaevi elbisesi" sorunudur.

Bilindiği gibi, bu uygulamalara karşı çıkan ülkemizin birçok cezaevindeki siyasi tutuklu, iç çamaşırları ile gezmelerine rağmen, bu elbiseleri giymemektedirler. Yine mahkemeye getirilirken, zorla tek tip elbise giydirilen siyasi mahkumlar bu elbiseleri faşist mahkeme salonlarında parçalayıp atmakta ve duruşmada iç çamaşırlarıyla kalmaktaydılar.

Bu ve benzeri faşist uygulamalara karşı mücadelede şanlı bir mücadele geleneğine sahip olan Elazığ askeri cezaevinde halen daha "tek tip elbise uygulamasına" karşı ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ direnişi devam etmektedir.

Cezaevindeki tutukluların bu şanlı direnişlerini desteklemek ve bu faşist uygulamaları teşhir etmek amacıyla, yöredeki Parti Bölge Komitemiz bir bildiri yayınladı. Genel olarak Türkiye cezaevlerindeki uygulamalara ve yapılan işkenceler sonucu şehit düşen devrimcilere ilişkin somut bilgiler veren bildiride, Elazığ cezaevindeki direniş için ise şöyle denmektedir:

"Elazığ cezaevinde haksız ve faşist uygulamalara karşı bir ayı aşkındır devam eden direniş sürüyor. Düşmanın son "tek tip elbise" uygulamasına karşı başlayan direniş, elbise giymeyerek protesto biçiminde devam ediyor. Faşist yetkililer direnişlere çeşitli defalar saldırarak, üst başlarını yırtmış, ancak bazı direnişçiler ÇARŞAFLA gezinebilmektedirler. Direnişçiler ile faşist güçler arasında çıkan çeşitli kavgalarda, faşist güçlerden yaralanmalar ve ağır yaralamalar olduğu gibi, direnişçilerden dayak yemeyen kalmamıştır. Bazı direnişçiler faşist güçlerin darbeleriyle hastanelik olmuşlardır. Tüm bu zalimlikleri yetmiyormuş gibi, Malatya'dan getirdikleri komandolarla direnişi ezmeye çalışıyorlar. Faşist güçlerin ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ aile ve dostlarına baskı yaparak, direnişi kırma oyunu esasında başarısız sonuçlanmıştır.

Faşist güçlerin tüm saldırılarına rağmen, bir avuç kararsız, inançsız dışında güçlü ve ezici bir çoğunlukla kitlesel bir biçimde Elazığ'da direniş devam ediyor. Dışarıda kaba gözlemlemede "anlamsız" (!) gibi görünen bu direniş, sağlıklı bir gözlemlemede ne kadar haklı olduğu ve desteklenmesi gerektiği görülecektir. Cezaevlerinde düşmanın her uygulaması, ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI teslim almak, onları köleleştirip, iradeleştirmenin bir parçası olarak "tek tip elbise" gündeme getirilmiştir. İşte tam da bu noktada direniş haklı olarak gündeme gelmiştir. Çünkü onların her uygulamasına boyun eğmek, düşmana teslim ve hizmet, halka ise ihanet demektir.

ÖZGÜRLÜK MAHKUMU ihaneti değil, halka hizmet yolunu, direnişi seçecektir. Düşmanın uygulamalarına karşı korkaklık ve çekingenlik proleter devrimci bir tavır olmadığı gibi, devrimci-demokrat bir tavırda değildir. Direniş ruhuyla hareket eden parti savaşçılarımız, diğer cezaevlerinde olduğu gibi, Elazığ cezaevinde de en önde yürüyerek, Partimizin savaşkan bayrağını dalgalandırıyorlar. Partimizin savaşçıları önderliğinde devam eden bu direniş, en zor şartlarda halkın davasına bağlılığın simgeleri arasına girmiştir.

ÇİLEKEŞ HALKIMIZ !

Evlatlarınızın kanı ve canı pahasına gösterdikleri cezaevi direnişlerini destekleyelim. Onların direnişleri, kurtuluş yolumuzda ayrı bir parça değil, kurtuluş yolumuzu aydınlatan birer fenerdir. Düşmanın işkencelçarklarından geçmiş, demir parmaklıklar arkasında, halkın onurunu koruyan bu direnişçilerin bize bakan gözlerini direniş ve destek şevkiyle karşılayalım.

Özgürlük Mahkumlarının Aileleri ve dostları;

Düşmanın tüm baskı ve uygulamalarına karşı, korkmadan kendi evlat ve dostlarınıza sahip çıkın. Düşmanın sizi evlatlarınıza karşı kullanmasını reddedin. Onların direnişini destekleyici hareketler düzenleyin.

Tüm Özgürlük Mahkumu Direnişcilerine;

TKP/ML; düşmanın zindanlarında, işkence çarklarında yılmadan direnen, destanlar yaratanları devrimci coşkuyla selamlar ve destekler.

—YAŞASIN ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ ŞANLI DİRENİŞİ !

—YAŞASIN ELAZIĞ CEZAEVİNDEKİ ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARININ ŞANLI DİRENİŞİ !

—KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİN CEZAEVLERİNDEKİ FAŞİST UYGULAMALARI !

—ZİNDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF !

—İDAM VE İŞKENCELERE SON !

—HİÇ BİR İŞKENCECİ CEZASIZ KALMAYACAKTIR !

—HALKIMIZ ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI UNUTMAYACAKTIR !

—YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK VE YÜCE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO !

TKP/ML
...Gerilla Bölgesi
Parti Bölge Komitesi
18 Mart 1984

"KIRILSIN ZİNCİR YIKILSIN DUVAR„

GENEL AF !

Uzun bir zamandan beridir ülkemizde tartışılan en önemli sorunlardan birisi, hiç şüphesiz ki Af konusudur. Bütün diğer sorunlarda olduğu gibi, bu sorunda da toplumumuzdaki çeşitli sınıf ve tabakalar kendi dünya görüşü ile soruna yaklaşacak ve sorunu kendi çıkarları doğrultusunda ele alacaktır. Proletaryanın ülkemizdeki temsilcisi olan Partimizde soruna şüphesizki başta proletarya olmak üzere, bütün halk sınıf ve tabakalarının çıkarı açısından yaklaşarak, konu hakkındaki düşüncelerini ortaya koydu. Geçen sayımızda Parti Merkez Komitesi Siyasi Büro'muzun bu konu ile ilgili olarak çıkardığı talimattan belirli bölümler aktararak bir komünistin, bir devrimcinin ve bir yurtseverin bu konuda neler yapması gerektiğini ortaya koyduk ve buna devam edeceğizde.

İsminden çokça bahsedilen Af'ın ne olduğunu kısa ve genel anlamda tarif edecek olursak; Af: kurallara aykırılığı yasa ile kabul edilmiş ve belirli bir yaptırıma bağlanmış bulunan davranışı yapmış olanlar hakkındaki bu yaptırımdan devletçe vazgeçilmesidir. Ama devletçe vazgeçilen bu yaptırımlar bile kendi içinde belirli kuralları taşımaktadır. Ve bugün ülkemizde ki Af konusunun en önemli yanında bu kuralların çizdiği sınırlar; yani Af'ın kapsamının ne olması gerektiği oluşturmaktadır.

Yoksa bugün hemen herkes "yaraların sarılmasından", "geçmişteki acıların unutulmasından" vb. vb. dem vurup, "ülkemizde bir Af'ın gerekli olduğunu söylemektedir."

Resmi rakamlara göre, içeride bulunan 87 bin hükümlü ve tutuklunun ve esas önemlisi de bunların yüzbinleri bulan yakınlarının desteğini almak isteyen burjuvazi ve onun çeşitli partileri daha seçimler öncesinde Af sorununa el atıp bunu daha fazla oy alabilmek için siyasi yatırım malzemesi olarak kullandılar. Aynı şekilde, trajını yükseltmek amacıyla soruna el atan burjuva basında Af konusunda birşeyler yazıp çizmeye başladılar. Ama ne yazık ki bu durum sıkıyönetim komutanlarının sert uyarılarına kadar sürdü. Üstten gelen direktiflerle bu soruna ara vermek zorunda kaldılar. Seçimler öncesinde burjuva partileri daha fazla oy alabilmek için çok "cömert" davranıp halka bu konuda çeşitli vaadlerde bulundular. Ama ne yazık ki, bu vaadleride diğerleri gibi palavradan öteye gitmedi. Şimdi de işi geçiştirmeye çalışmakta ve bu konuda şöyle demektedirler. Örneğin faşist Özal "Af'a karşı çıkmayalım, ama teklif bizden gelmesin" derken, Halkçı Parti meclis grup başkan vekillerinden Cahit Tulum ise "Anayasada belirlenen suçlar dışında geniş kapsamlı bir af çıkarılsın" diyor.

Eh..... ne de olsa bu faşist partinin adı Halkçı Parti ya, sözde Halkçılığını ispatlamak için Af sözcüğünün önüne birde "geniş kapsamlı" ibaresini eklemeyi ihmal etmiyor. Ama bu genişlik, anayasada belirlenen kurallar içinde ki bir genişlik olacak !

Faşist anayasanın belirlediği kurallara bakıldığında, bu faşist partinin bahsettiği ve önerdiği "geniş kapsamlı Af"ın ne olduğu açıkca ortadadır. Çünkü anayasanın 87 ve 14 maddeleri siyasi suçların affedilmesi önünde engeldir. Örneğin 87. madde meclisin "devletin ve rejimin güvenliğine karşı işlenmiş olan suçlarla ilgili af yasası yapma yetkisinin bulunmadığını" hükme bağlıyor. Yani bu durumda, T.B.M.M. istese de, şu anda içeride bulunan siyasi suçlular hakkında Af çıkaramaz. Çünkü buna yetkisi yoktur.

Siyasi suçlarıda kapsayan geniş kapsamlı bir genel Af'ın çıkarılması için Anayasada hükme bağlanan bu maddelerin değiştirilmesi gereklidir. Bu maddelerin değiştirilebilmesi için ise meclis üye tam sayısının üçte biri tarafından bir teklifin verilmesi ve bu teklifinde yine üye tam sayısının üçte iki çoğunluğunun onayını alması; yine ayrıca meclisten çıkan bu kanunun cumhurbaşkanlığınca onaylanması gerekmektedir. Cumhurbaşkanının onaylamaması halinde ise, halk oyu istenebilmektedir, ki, gelişmelerin bu aşamaya kadar varması pek olası değildir.

Bütün bu mevcut gelişmeleri kısaca toparladığımızda, ortaya çıkan sonuç şunu göstermektedir. Ki bugün düşünülen ve üzerinde tartışılan Af kapsamında siyasi suçlular yoktur. Siyasiler Af kapsamı dışında tutulmak istenmektedir. Burjuvazi ve onun basını bu çabalarını meşru göstermek için devamlı 74 affı ve onun yol açtığı sonuçların olumsuzluğundan bahsetmektedir.

İlk geldiği günlerde olduğu gibi, bugünde "hem sağa hem de sola" karşı olduğunu söyleyip, kendisine "tarafsız" bir görünüm vermek isteyen cunta, sol siyasilerin af kapsamı dışında kalmaları sorununa karşılık devamlı MHP-li faşistlerin durumunu ileri sürmekte ve onlarında aynı durumda olduğundan bahsetmektedir. Oysa ülke gerçeklerine gözünü kapamayan herkes, MHP'liler ile sol siyasilerin durumlarının birbirleriyle kıyaslanamayacak kadar farklı olduğunu rahatlıkla görebi-

Devamı syf: 11'de

Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık Mücadelemizi DGM'lerde Engelleyemeyecektir

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanı Sühayl Dellorman, DGM Savcısı Ömer Akçaloğlu, dün diğer görevlilerle görüştüler. Fotoğrafta, bazı üye yargıç ve savcılar görülüyor. (Sonsan sağa)

Hâkim Şemsettin Şanal, Dz. Hâkim Albay Alten Akdike, Başkan Sühayl Dellorman, yedek üye Yargıç Fikret Uluç ve Gn. Yrd. Bülban Akbaş. (Fotoğraf: YALÇIN ÇINAR)

DGM'LER GÖREVE BAŞLADI

Faşist anayasanın 143. maddesi gereğince, Ankara, İstanbul, İzmir, Erzincan, Diyarbakır, Konya ve Malatya'da kurulan faşist Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) 1 Mayıs/1984 tarihinden itibaren göreve başladılar.

Bugünkü sıkıyönetim mahkemelerinin bir devamı olan faşist DGM'ler faşist anayasa ve ceza yasalarında da belirlendiği gibi, "Cumhuriyet aleyhine işlenen ve doğrudan doğruya devletin iç ve dış güvenliğini hedef alan eylemlerin davalarına ve ayrıca 1918 sayılı yasa kapsamına giren toplu kaçakçılık suçlarına bakacaktır.

12 Mart'tan sonra da gündeme gelen ve yine o dönemde de faşist devlete köpek sadakatiyle bağlı olan azılı faşist ve işkencecilerin başında bulunduğu DGM'ler, gerek anayasa mahkemesince verilen sürenin dolması ve gerekse bu uygulamaya karşı halkımızın yürüttüğü mücadeleler sonucu süreklilik sağlayamadı ve ortadan kalktı.

12 Eylül faşist cuntasının azgınca saldırıları sonucu, ülkemizin girdiği karanlık dönemde, halkımız üzerinde uygulanan baskı ve zulümün had safhaya varması, kitle muhalefetinin süngü zoruyla bastırılıp düşünen beyinler ve konuşan dillere kilitlerin vurulması; başta yurtsever devrimci basın olmak üzere diğerleri üzerinde de uygulanan baskılar; Komünist Partimiz dahil olmak üzere, diğer devrimci ve demokrat örgüt ve kuruluşların aldığı ağır darbeler; halkın örgütsüzlüğü ve bütün bunların ortaya çıkardığı devrimci durumdaki gerileme buna karşın ise karşı-devrimin geçicide olsa başarı sağladığı böylesi bir ortamı fırsat bilen hakim sınıflar, peş peşe çıkardıkları faşist yasalar ile eskiden istediği halde yapamadıkları birçok şeyi yürürlüğe soktular. Son olarak kurulan DGM'lerde hakim sınıfların bu yöndeki uygulamalarından biridir.

Hakim sınıfların bütün bu uygulamalarına karşı, halkımızın bugün görünmeyen ama içten içe bir volkan gibi kaynayan tepkisi ve muhalefetinin ileride büyük patlamalara dönüşeceğini çok iyi bilen hakim sınıflar daha şimdiden o günlerin korkusunu içlerinde taşıyor olacaklar ki, bugün aynı işlevi gören faşist sıkıyönetim mahkemelerinin gündemde olduğu bir dönemde faşist DGM'leri de devreye soktular.

Burjuva basının DGM 'lerin gündeminde hiç bir dosyanın bulunmadığı şeklindeki haberleri işin şekilci yanıdır. Öz ise daha farklıdır. Çünkü ileride sıkıyönetimin kalkması ve sıkıyönetim mahkemelerinin işlevini yitirmesinden sonra bugün sıkıyönetim mahkemelerinde görülen davaların hemen tümü DGM'lere devredilecektir. Ve bugün devrimciler hakkında kalem kırıp, idam cezaları veren ve yine bir çoğunu yıllarca cezanın altına sokan faşist sıkıyönetim mahkemelerinin yaptıklarını yarın DGM'ler yapacaktır.

12 Mart döneminde kurulan DGM'lerin başında da azılı halk düşmanları bulunmaktaydı. *"Ben kanun manun dinlemem, ister konuşun, ister konuşmayın, nasıl olsa sizi asacağız"* diyen faşist Burhanettin Ertuğ'dan; yine 12 Mart'ın MİT'çi ve Kontr Gerillacısı, işkenceci Albay Naci Gür'e; ve yine içlerinde Partimizin Kurucusu ve Önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş olmak üzere, Partimizin birçok kadro ve üyesini katleden ve yine 23 yoldaşımız hakkında idam talebinde bulunan faşist Yaşar Değerli'ye kadar vb. vb. gibi daha birçok resmi ve sivil faşist ve işkencecinin başında bulunduğu o günkü DGM'ler ile bugünküler arasında özde bir fark yoktur.

Bu faşist mahkemenin ismi bile onun niteliğini açıkça ortaya koymaktadır. "Devlet Güvenlik"! Kimin devletinin güvenliğini kime karşı koruyacaktır? Elbette ki, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının halk üzerinde baskı ve tahakküm aracı olan faşist devletini halkımızın gelişen ve bu devleti yıkmayı hedefleyen mücadelesine karşı koruyacaktır. Hakim sınıflar bugünkü durumun hep böyle gitmeyeceğini iyi bilmektedirler. Uygulanan bu kadar baskı ve zulüm yine hergün peş peşe gelen zamlarla çekilmez hale gelen yaşam, artan işsizlik vb. gibi durumlara, başta işçi sınıfımız ve yoksul halkımız elbet birgün dur diyecek ve burjuvazinin karşısına dikilecektir. İşte bugünden kendini bekleyen kabuslu günlere hazırlanan burjuvazi, yarın ücret talebi ve iş koşullarının düzeltilme-

Devamı sayf: 23'de

KOMÜNİST ÖNDER.....

Baştarafı syf:1'de

liğinden bir sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için bir sınıf olmasının, kendi tarihi fonksiyonunun bilincine vararak, halkımızın halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesine önderlik edip, sınıfları ortadan kaldırmasının ve her türden baskı, sömürü ve zulme nihai olarak son vermesinin ve böylece üzerine düşen temel enternasyonal görevini yerine getirmesinin yolunu açtı.

Çünkü O; enternasyonal proletaryanın bilimsel dünya görüşü olan Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini derinden kavrayarak, onu yaratıcı bir tarzda ülkemiz devriminin somut pratiğiyle birleştirdi, proletaryanın bu tarihi ve şanlı mücadelesinin yoluna ışık tuttu, sonun da bütün bir Türkiye bozkırını tutuşturacak isyan ateşini yaktı.

Çünkü O; mücadelesi ve komünizmin yüce ideolojisine olan sonsuz inancı ve enginleri fethetme ölümsüz ruhuyla, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türden gericiliği, en güçlü oldukları yerde, yani işkence tezgahlarında yargıladı ve dize getirdi. Faşizmi can evinden vurdu. Ölüm ilmiğini komprador patron-ağa devletinin boynuna geçirdi.

Çünkü O; mücadelesi ve fikirleriyle, oportünizmin, reformizmin, revizyonizmin ve her türden burjuva düşüncesinin işçi sınıfı hareketi üzerindeki ideolojik-siyasi saltanatına ağır bir darbe indirdi, ipliğini pazara çıkardı.

Evet, faşist caniler onu, aylar süren vahşi işkenceler sonucu hunharca katlettiler, ama, mücadele anısını ve Marksist-Leninist fikirlerini yok edemediler. Halkımızın bağrından söküp atamadılar. Atamazlar da ! Çünkü O; toprağa düşen tohum gibi halkımızın bağrında kök salmış, çiçek açmıştır ! Hiç bir saldırı ve karalama onu halkımızın bağrından söküp atmaya yetmeyecektir.

O; ülkemiz komünist hareketinin mücadelesinde sonsuza dek yaşayacaktır.

O'nu; mücadelesinden ve fikirlerinden öğrenerek, sistemleştirdiği ML çizgiyi kararlı biçimde savunarak, bu çizgiyi yaratıcı bir tarzda değişen şartlara uygulayarak, derinleştirip zenginleştirerek, onun maskesi altına saklanan veya ona cepheden saldıran her türden oportünizme, reformizme, revizyonizme karşı ideolojik kavgamızı hızlandırarak, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı, O'nun gösterdiği yolda amansız biçimde mücadele ederek analım !

—KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

"KIRILSIN ZİNCİR,YIKILSIN DUVAR" .....

Baştarafı syf:9'da

lir. Genel Af kampanyasıyla ilgili olarak çıkan Siyasi Büro'nun talimatında bu konuda şöyle denilmektedir: *"Faşistlerin MHP kliğine bağlı bazı katilleri bugün cezaevinde bulunmaktadır. Bunların elebaşları ve yöneticileri zaten teker teker salıverildiler. İçeride bulunan bazı elemanlar zamanla çıkar. Bizim böyle bir talep ileri sürmemiz; yani faşist devletten devrimcileri bırakıp faşistleri içeri tıkmasını istememiz, pratik olarak hiç bir anlam ifade etmeyecektir."*

Kaldı ki, son dönemlerde MHP'nin devlet içindeki adamları; savcı ve hakimleri yoğun bir faaliyet içine girerek, MHP ve Ülkücü kuruluşlar davasında yargılanan ve bugünkü haliyle Af kapsamı dışında kalan çeşitli davaları, Af kapsamına alabilmek için yargılama maddelerinde değişiklikler yapmaktadırlar. Bunun için Af sorunu bugün bizler kadar MHP'li faşistleri ilgilendirmiyor.

Kardeşler;

Kendisine yurtsever, devrimci ve demokrat diyen herkesi zindanlara dolduran ve insanlık onurları ayaklar altına alınmak istenen ve bunun içinde insanlık dışı muamelelere tabi tutulan halk çocuklarının ve halktan insanların işkence görmelerine ve katledilmelerine kayıtsız kalmamalıdır.

Bu konuda Partimizin açtığı genel Af kampanyasına çeşitli şekillerde gücümüzün elverdiği oranda katılalım, onu her yönlü destekleyip propagandasını yapalım. Onu, en geniş kitlelere mal edebilmenin yollarını (içinde bulunduğumuz koşullarda göz önünde tutarak) arayalım ve bunun için seferber olalım. Bizler için zindanlara giren ve halen bizler için hayatlarını feda etmeden çekinmeyen yoldaşlarımıza, devrimcilere ve diğer yurtsever vb. insanlara sahip çıkalım. Onların Genel Af'tan yararlanıp salıverilmeleri için hep birlikte bir faaliyet yürütelim. Bilelim ki, bu kampanyamızın amacına ulaşması bizlerin birlikte hareket etmesine bağlıdır. Bunun içinde bir örgütlülük gereklidir. Bu konuda şartlar elverdiğince mahkum ailelerine gitmeli onları bir araya getirip, onlarında birlikte hareket etmelerini sağlamalıyız. Bunun için çeşitli toplantılar vb. düzenlemeliyiz. Yine yurtdışında bu konuda yürüyüş, gece, toplantı vb. gibi çok geniş ve güçlü bir kampanya örgütlenip, geniş bir kamuoyu oluşturulmalı özellikle de faaliyet yürüttüğümüz ülke ilericileri ile dayanışma sağlayıp, onlarda bu faaliyete aktif olarak çekebilmenin yollarını aramalıyız.

Kampanyamızın başarısının iyi bir mücadeleden ve güçlü bir kamuoyundan geçeceğinin bilinciyle, bütün yoldaşlarımız faaliyetleri ve karşılaştığı sorunlar hakkında mutlaka gazetemize geniş ve kapsamlı yazı yazmalı ve yine gazetede çıkan yazıları dikkatlice okuyup üzerinde tartışıp yapması gerekenleri ortaya koyup görevini canla başla hayata geçirmelidir.

KARŞI-DEVRİMCİ ÇİN YÖNETİCİLERİ.....

Baştarafı syf: 24'de

20 milyarlık Atom santrallerinden 10'larcasını ABD satın almak istiyor.

Büyük Proleter Kültür Devrimi döneminde, başında Mao Zedung yoldaşın bulunduğu Parti Merkez Komitesi önderliğinde ayağa kalkan ve Tiennanmen meydanını dolduran başkent halkının bu etkili mücadelesine ve dalgalandırılan kızıl bayraklara sahne olan Tiennanmen meydanı bu defada karşı-devrimci Çin yöneticileri sayesinde Amerikan bayraklarının dalgalandırılmasına sahne oluyordu.

Sosyalizme düşman olan Çin karşı-devrimci yöneticileri, bu yaptıklarının çeşitli tepkilere yol açabileceğinde hesaplamış olacaklar ki, Tiennanmen meydanında çok sıkı güvenlik önlemleri almayı ihmal etmediler. Bunun bir diğer sebebi ise, Reagan'ın Çin'lilere yemek daveti vereceği otele bomba yerleştirildiği şeklinde polise iletilen tehditti.

Böylesi bir uyarıda bile telaşa düşen karşı-devrimci Çin yöneticileri şunu bilmelidir ki, "korkunun ecele faydası yoktur." Başta kahraman Çin proletaryası olmak üzere, Çin halkının emperyalizme ve feodalizme karşı canla başla yürüttükleri şanlı mücadeleler ve yüzbinlerce şehidin kanı, canı pahasına kazanılan zafer ve sosyalizmin kazanımlarını öyle hovardaca kullanmak yanlarına kalmayacaktır. Geçmiş tecrübe ve deneyimlere sahip mücadeleci Çin proletaryası ve halkı, birgun sizlerede dur diyecek ve sizlere Büyük Proleter Kültür Devriminde olduğu gibi, kendini gösterecektir.

—KAHROLSUN ÜÇ DÜNYACI,KARŞI-DEVRİMCİ ÇKP YÖNETİCİLERİ!

—YAŞASIN ÇİN PROLETARYASI VE HALKININ BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ !

—YAŞASIN SOSYALİZM !

BURJUVAZİNİN YENİ BİR MANEVRASI DAHA:

AĞCA OLAYI

18 Nisan 1984 tarihinde İstanbul 1. Nolu Askeri Mahkemesinde devam etmekte olan "İkinci Abdi İpekçi davası" sanıklarından faşist Doğan Yıldırım mahkemedeki sorgusunda M. Ali Ağca'yı cezaevinden (Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu) TİKKO'cuların kaçırdığını iddia etti.

Uzun bir zamandan beri devam etmesine rağmen bir türlü sonuçlanamayan Abdi İpekçi davasıda tıpkı Ağca'nın diğer bir eylemi olan Papa olayı gibi her seferinde ortaya atılan yeni yeni iddialar ile her geçen gün daha da çıkmazın içine itilmektedir. Ağca faşistinin mensubu olduğu MHP, MİT ve Kontr Gerilla gibi faşist odakla uluslararası istihbarat teşkilatı olan CIA'dan aldıkları destek ve öneriler ile bilinçli olarak oynadıkları bu oyunları ile bir taşla iki kuşu birden vurmaya çalışmaktadırlar. Bu faşist kuruluşların amaçları bir yandan davayı çıkmaza sokup bu vesileyle eylemi kendi üzerlerinden atıp kendilerini "suçsuz" ve "olayla ilgisi olmayan masum insanlar ve kuruluşlar" olarak göstermek; diğer yandan ise kamuoyunda ki tepkiyi çeşitli hile ve iddialar ile komünistler ve devrimciler üzerine kanalize etmektir. Burjuvazinin ve onun uşak basınının bugün yeniden bu olaya Halk Ordusu TİKKO'yu karıştırmak istemesinin amacı bundan başka birşey değildir.

Yazımızda burjuvazinin bugün yeniden bizi bu olaya karıştırmak istediğinden bahsettik. Çünkü burjuvazinin ve onun basınının bu konudaki çabaları yeni değildir. Daha Abdi İpekçi'nin öldürüldüğünün ilk günlerinde bu eylemi kimlerin yapabileceği üzerinde tahminler yürüten burjuvazi ve onun uşak basını, eylemi TKP/ML–TİKKO'nunda yapabileceğinden bahsediyordu.

Daha ilk günlerde Partimizin adını bu eyleme karıştırarak hedef şaşırtmak isteyen burjuvazinin manevrasını boşa çıkarmak ve bu olayla bir ilgimizin olmadığını kamuoyuna duyurmak için olaya tavır takınan Parti Merkez Komitemiz, İKK'da yayınlanan 2 Ocak 1979 tarihli yazısında şöyle diyordu.

"Profesör Karafakioğlu, Doçent Tanilli, Savcı Doğan Öz ve diğer savcı, bilim adamı ve öğretim üyelerini öldürenler, yaralayanlar kimlerdir ? Hangi düşüncenin mensuplarıdır ?

Daha dün Kahramanmaraş'ta halktan yüzlerce kişiyi kadın, ihtiyar, çoluk çocuk demeden katleden, evlerini, işyerlerini cayır cayır yakanlar kimlerdir ?

Bütün bunları yapanları her milliyetten halkımız çok iyi bilmektedir.

Kendisine yurtsever, demokrat, devrimci diyen bazı basın, yazar, aydın ve sanatçılar çok iyi bilmektedir. Bütün bu basın, aydın, yazar ve her milliyetten bütün emekçiler çok iyi biliyorlar ki; gazeteci ABDİ İPEKÇİ'de bu örgütler tarafından katledildi.....

.....TKP/ML halkın somut talebi haline gelmeyen, halkın kanına elini bulamayan, faşist terör örgütlerini açık ve gizli yönlendirmeyen kişileri cezalandırmaz. Cezalandırılmasını doğru görmez.

TKP/ML halkın örgütlenmesine hizmet eden, halkın genel talebi haline gelmiş eylemleri yapmaktan ve bunları halka duyurmaktan çekinmez. Bunu bir görev bilir. Halkın kanına elini bulamış faal, resmi ve sivil katiller, işkenceciler, muhbirler, yoldaşlarımızı katledenler, Partimiz tarafından yargılanır ve cezalandırılırlar.

TKP/ML bu anlayış doğrultusunda bugüne kadar birçok eylem yapmıştır. Bunları halka duyurmuştur."

Partimizin ve onun önderliğindeki TİKKO'nun bugüne kadar yaptığı eylemler yukarıda kısada olsa aktardığımız anlayış doğrultusunda olmuştur. Durum böylesine açıkça ortada iken, burjuvazinin ve onun uşaklarının Abdi İpekçi'yi öldürme eylemiyle ilişkimizin olduğunu ve son olarakta M. Ali Ağca'yı cezaevinden Ordumuz TİKKO'nun kaçırdığını iddia etmesi, aslında ne kadar acz içinde olduklarını ortaya koymaktadır.

M. Ali Ağca'nın cezaevinden kaçırılması eylemine adı karışan ve yapılan mahkemeler sonucunda ceza alan faşist yüzbaşı Hasan Mesci ve faşist erlerin durumu açıkça ortada iken, bu eyleme TİKKO'yu karıştırmak çok gülünç ve saçmadır.

Kaldı ki, Partimizin yayınlarını takip eden herkes, Mayıs 1980 tarihli İKK 11. sayısında içinde M. Ali Ağca faşistinde bulunduğu birçok halk düşmanı hakkında alınan ölüm kararını ve bu yönde halkımıza ve tüm devrimci teşkilatlara yapılan çağrıyı çok iyi bilir. Çağrıda kısaca şöyle denmektedir.

"Halkımız;

Partimiz Merkez Komitesi 9. toplantısında bugün Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu görüşerek, tecrit olmuş, hemen bütün halkımızın tanıdığı belli halk düşmanlarının cezalandırılması, bunların görüldüğü yerde vurulması için tüm devrimcilere çağrı yapma kararı aldı. Aşağıda isimlerini yayınladığımız halk düşmanları hakkında Partimiz TKP/ML ölüm kararı almıştır."

İçlerinde M. Ali Ağca, Faik Türün, Şükrü Balcı, Mete Altan, Uğur Gür, Alparslan Türkeş, Fehmi Altınbilek vb. gibilerinin bulunduğu 18 kişi hakkında ölüm kararı alıp bunu bu faşistlerin resimleriyle birlikte yayınladığımız halde bu faşistlerden biri olan M. Ali Ağca'yı cezaevinden bizim kaçırdığımızı iddia etmenin ne kadar boş ve anlamsız olduğu açıkça ortadadır.

Durum bu kadar açık olmasına rağmen, peki öyleyse burjuvazi ve onun uşak basını neden TİKKO'yu ve Partimiz TKP/ML'yi bu eyleme katmak istiyor ? TİKKO nedir ? Amacı nedir ? İşte bütün bu sorular meselenin aydınlanmasına yardımcı olacaktır.

Kardeşler;

Kısa adı TİKKO olan (Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu) Partimiz TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist)'in askeri koludur. Ülkemizdeki komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletini, Demokratik Halk Devrimiyle yıkıp, yerine işçi sınıfı önderliğinde Halkın Demokratik Diktatörlüğünü kurmak için yürüttüğümüz bu şanlı mücadelede kullanacağımız en önemli üç silahımız olan Parti-Ordu ve Halkın Birleşik Cephesinden biri olan Ordumuz TİKKO ülkemizin özgül koşullarında Parti örgütlenmemizin dışında Temel örgüt biçimimizdir.

Kurulduğu günden bu yana, Partimizin önderliğinde Partimizin nihai amacı doğrultusunda militan bir mücadele yürüten Ordumuz TİKKO düşmanla yürüttüğü dişe diş mücadelede nice yiğit savaşçılarını şehit verdi. Partimizin kararları doğrultusunda birçok resmi ve sivil faşist halk düşmanını cezalandıran ve yine birçok kamulaştırma eylemini gerçekleştiren Ordumuz TİKKO burjuvazinin korkulu rüyası haline gelmiştir.

Ümraniye ve benzeri gecekondu direnişlerinde, Tariş'te, mitinglerde, toplumsal işgalinde, grevde, yürüyüşlerde kısacası hayatın her alanında halk için, halkla beraber en önde savaşan gerillalarımız düşmana korku salarken, halkımızında sevgi ve beğenisini kazanıyordu. Halkla, etle-kemik misali kaynaşan Partimiz ve Ordumuzu gözden düşürmeye ve ona duyulan güveni sarsmaya çalışan burjuvazi her türlü alçaklığı yapmaktadır. İşte burjuvazi bunun için Partimiz ve Ordumuza saldırmaktadır.

İKK Mayıs 1980, 11. Sayısından küpür

Yine onlar bundan 1 yıl önce İstanbul'da meydana gelen yakalanmalar sonucu basınlarında Ali Haydar Akgün'ün itirafı olarak "Partimizin ASALA ile birlikte çalıştığı" palavrasını attılar. Burjuvazinin bu tertiplerine tavır takınan Merkez Komitemiz bu iddia için şöyle demekteydi:

"Cuntanın sözcüleri, egemen sınıfların yayın organları bire-beş katarak, yoğun bir kampanya yürüterek, Partimizin ve devrimcilerin halk üzerindeki prestijini yok etmeye çalıştılar. Hatta sınıfsal konumlarından ve izledikleri karşı-devrimci eylem çizgisinden dolayı, Partimizle hiçbir ilişkisi olmayan çeşitli Ermeni örgütleriyle Partimiz arasında sahte bağlar kurmaya çalışıldı. Amaç, bunların halk nezdinde teşhirlerine Partimizi ortak etmektir"

Bugünde burjuvazinin ve onun uşaklarının M. Ali Ağca olayına Ordumuz TİKKO'yu ve bu vesileyle de Partimiz TKP'ML'yi karıştırmak istemesi gerek ülkemizde, gerekse Papa olayından dolayı uluslararası alanda çeşitli tepkilerle karşılanan bu faşist nezdinde Partimizi teşhir etmek amacından başka birşey değildir.

Ama burjuvazi ne kadar çırpınırsa çırpınsın bu palavraları da sökmeyecektir. Bitirdik, yokettik, çökerttik dedikleri ve dikensiz gül bahçesi haline getirmeye çalıştıkları ülkemizde en çetin dönemleri yaşadığımız şartlarda bile, kırsal alanlarda halkın arasında suda balık misali hareket eden ve faaliyet yürüten silahlı Partizan birimlerimiz ve onların eylemlerini bugün artık dostta düşmanda bilmektedir. Bugün az olan gerilla birliklerimiz, küçükten büyüğe, zayıftan güçlüye dönüşme yasası içinde yarın birliklere ve Orduya dönüşecektir. Uzun ve çetin bir dönemi kapsayacak olan Halk Savaşı mücadelemiz burjuvaziyi hak ettiği tarihin çöplüğüne mutlaka atacaktır.

Yine son olarak şunu söyleyelim ki, M. Ali Ağca faşistinin cezaevinden kaçırılması eylemi ile ilgimiz yoktur. Ama şunu da açıkça söyleyelim ki, birgün fırsatını bulur Ağca ve onun gibi halkın kanına elini bulayan faşistleri kaçırabilirsek, onları serbest bırakmak için değil, onlara hak ettikleri cezayı vererek, diğer halk düşmanlarını yolladığımız yere yollamak için olacaktır.

—HİÇBİR YALAN VE KARALAMA PARTİMİZ TKP/ML'İ MÜCADELESİNDEN ALIKOYAMAYACAKTIR !

—HİÇBİR HALK DÜŞMANI CEZASIZ KALMAYACAKTIR !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO !

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız toplum yaratma mücadelemizde Şehit Düşen Yoldaşlarımızı Anıyoruz !

ORHAN BAKIR

Çeşitli milliyetlerden yoksul halkımızın soylu evladı, faşist Türk devletinin korkulu rüyası, Partimizin değerli kadro ve üyesi, TİKKO'nun yılmaz gerillası ORHAN BAKIR yoldaş; 13 Mayıs 1980 tarihinde, çelik yelekli polis devriyesiyle girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.

ORHAN BAKIR yoldaş, Ermeni milliyetine mensup, örnek bir komünistti. O, Türk hakim sınıflarının yıllardır Türk olmayan milliyetler üzerinde uyguladığı milli zulmü her an ilkelerinde hissetmiş ve bu milli zulümden kurtulmanın yolunda, ancak, bütün milliyetlerden proleterlerin ve emekçilerin birleşerek komprador patron-ağa devletine karşı yürütecekleri demokratik halk devrimi mücadelesinin zaferiyle olacağını kavramıştı.

Her türlü burjuva milliyetçisi anlayıştan uzak olan ORHAN yoldaş, Partimizin ML düşüncelerini benimsemiş ve onun saflarında can bedeli bir mücadeleye atılmıştır. O, bu mücadele içinde Partimizin bir kararını yerine getirmek için katıldığı eylem sonucunda polisle girdiği çatışma sonucu İzmir'de ele geçti. Ağır işkencelere uğradıktan sonra, zindanlara atılan ORHAN yoldaş, kararlılığını, azmini Partiye ve devrime olan inancını hiçbir zaman kaybetmedi.

Partimizde böylesine değerli bir komünisti zindanlarda bırakmamaya karar verdi. Kararı coşkuyla karşılayan TİKKO gerillaları; dişini çekme bahanesiyle jandarmalar denetiminde hastaneye getirilen ORHAN yoldaşı başarılı bir şekilde düşmanın elinden aldılar. Bu eylem sırasında yoldaşlarımızın uyarısına uymayan bir jandarma eri öldürüldü. Jandarmanın silahında alan yoldaşlarımız, düşmanın bütün aramalarına rağmen izini kaybettiler.

Düşmanın elinden kurtulduktan sonra, Partimizin çeşitli alanlarında ve çeşitli yönetim kademelerinde görev yapan ORHAN yoldaş, çalışkan, fedakar ve kararlılığıyla her geçen gün kitlelerin sevgisini ve beğenisini kazanıyordu. Hakim sınıflarca idam cezasına çarpılmıştı ORHAN yoldaş, yine her gün gazetelerde boy boy resimleri yayınlanarak "vur" emriyle aranmaya başlandı.

Bütün bunlara rağmen, hiçbir karamsarlığa kapılmadan mücadelesini yürüten ORHAN yoldaş; İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın ölüm yıldönümünde Parti kararı gereği cezalandırılması gereken bir polis komserini cezalandırmak için gittiği Elazığ Karakoçan kazasında çelik yelekli polis devriyesiyle girdiği silahlı çatışmada silah elde toprağa düştü.

O; şimdi dağlarda gerilla yoldaşın elinde bir mavzer, dilinde coşkuyla haykırılan bir İhtilal türküsü, Partimizin kızıl bayrağında parıldayan bir meşale ve şafakta karanlığı kızıla boyayan Mayıs güneşi gibidir... Onurumuzdur, gururumuzdur... Daha binlerce mücadeleye katılan ve katılacak olan halkımızın yüreklerinde kızıl bir sevdadır ORHAN BAKIR yoldaş !

TKP ML PARTİZANLARI, TİKKO GERİLLALARI ÖLÜMSÜZDÜR !

MEHMET KOCADAĞ

Uluslararası proletaryanın kızıl devriminin sembolü, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının dört bir yanda coşkuyla meydanlara, alanlara döküldüğü, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve tüm gericilerin yıllar yılı "öcü" gibi korktukları şanlı 1 Mayıs'ın 1976 yılında MEHMET KOCADAĞ, 1982 yılında ise BAHAR YILDIZ yoldaşlar şehit düştüler.

Partimizin değerli üyelerinden M. KOCADAĞ yoldaş, 1 Mayıs 1976 gösterisinden sonra, MİT ve Kontr Gerillanın kahpece gerçekleştirdiği bir cinayetle şehit düştü.

Kürt ulusundan yoksul bir köylü ailesinin oğlu olarak 1950 yılında Varto'da dünyaya gelen KOCADAĞ yoldaşın yaşamı binbir zorluklar içinde geçti.

O, yaşam kavgası verdiği tarlalarda, inşaatlarda ve fabrikalarda devrimin propagandasını yapıyor, işçileri, emekçileri örgütlemek için sebatla mücadele veriyordu.

O, ML'min evrensel gerçeğini, ülke somutuyla ustaca birleştiren ve en ön saflarda mücadele veren örnek bir komünistti.

HAYDAR ÇAKMAK

Dersim'in yiğit evladı, Partimiz TKP ML'nin ileri bir sempatizanı, Ordumuz TİKKO'nun seçkin savaşçısı ve üyesi HAYDAR ÇAKMAK yoldaş, 11 Mayıs 1981'de azılı mühbir olarak tanınan Bakıl Ağa denen hainin muhbirlemesi sonucu, düşmanla girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.

Daha öncesinde O; gerek içeri düştüğünde, gerekse 12 Eylül faşist cuntasının operasyonlarının azgınca sürdüğü şartlarda, zulümden, baskıdan, işkenceden korkmadı, yiğitçe devam etti kızıl kavgaya....

O; alçak-gönüllü, kararlı, gözüpek bir TİKKO gerillasıydı.

Partimiz TKP ML önderliğindeki Ordumuz TİKKO gerillaları HAYDAR ÇAKMAK yoldaşı ihbarlayan Bakıl Ağa denen ite anladığı dilden cevap vermeyi çoktan gerçekleştirdi. Tüm diğer ciğeri beş para etmeyen ihbarcıların sonuda Bakıl Ağa'nın hazin sonu gibi olacaktır.

Sen HAYDAR ÇAKMAK yoldaş; kavgada korkaklığın, zindanlarda teslimiyetin panzehiri!

Sen; Dersim dağlarının yiğit gerillası!

Şimdi Senin silah kuşandığın dağlar, erişilmez kartal yuvaları, Senin militanlığınla karşı,koyuyor operasyonlara.....

Senin mücadeleci geleneğin, gerilla yoldaşların Parti neferlerinin yüreklerinde kızıl bir ışık gibi yanıyor.

O, şehit düşmeden önce çalıştığı Gıslavet fabrikasından ayrılarak profesonel çalışmaya katılmıştı.

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü; 1 Mayıs 1976'da iki zıt olguyu, sevinci ve acıyı bir arada yaşadık. 1 Mayıs gösterileri sosyal-faşistlerin ve revizyonistlerin etkinliğinde olmasına rağmen, İstanbul'da komünistlerin ve devrimci, demokrat güçlerin katılımıyla görkemli bir şekilde kutlandı.

Gösterileri sinsice izleyen düşman güçler, gösteri sonrasında hain emellerine ulaşmak için MEHMET KOCADAĞ yoldaşı hedef seçtiler. MİT ve Kontr Gerilla yoldaşımızı kaçırdıktan sonra, boğazından kesili halde Kasımpaşa'ya bıraktılar. Olaya adi bir cinayet süsü vermeye çalıştılarsa da sökmedi.

MEHMET yoldaş, faşist devletin bilinçli bir şekilde seçtiği bir hedefti.

Çünkü O, çeşitli milliyetlerden halkımızın ve proletaryanın biricik kurmay heyeti Partimiz TKP ML'nin yiğit bir üyesiydi.

Ve O, verdiği mücadelesi ile hakim sınıfların gözüne diken olmuştu. Ezilen bir ulustandı, proleterdi.

O, ezilen millet ve milliyetlerin kurtuluşunun TKP ML önderliğinde DHD'den geçeceğini biliyor ve bu doğrultuda aralıksız kavgayı sürdürüyordu. Daha da öte burjuvazinin bir daha geri dönmemek üzere tarihin çöpliğine gömüleceği yüce komünizm için mücadele veriyordu.

İşte bunun için KOCADAĞ yoldaşımızı seçtiler ve adice pusu kurarak katlettiler onu.

CİHAN ÇELEBİ

1980'in 27 Mayıs akşamıydı; CİHAN ÇELEBİ yoldaşın beş kişilik faşist köpeklerle girdiği çatışmada şehit olduğu gün....

MHP, İstanbul Sarıyer ilçe başkanı olan azılı köpek Salih AKYILDIZ, yanında bir başka MHP'li it, iki polis ve bir bekçinin koruması altında Kireçburnu Ömürtepe'deki kahveleri basıyor, halka küfrediyor ve kimlik soruyordu. Çünkü faşist itler bu semtin önemli bölümünün ilerici, devrimci olduğunu bildiklerinden rastgele tehditler savurmaktan geri durmuyorlardı.

Devamı sayf: 22'de

BAHAR YILDIZ

Dersim'in Nazımiye kazasında Kürt ulusuna mensup bir emekçinin çocuğu olarak 1963 yılında dünyaya gelen BAHAR YILDIZ yoldaş, Partimiz TKP ML'nin çalışkan, kararlı bir sempatizanıydı.

O'nu halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesindeki kararlılığı ve erdemleri emekçi kadınlara örnek oldu.

O, çok genç yaşına rağmen, sebatla öğrenme ve gelişme azminde olan bir bacımızdı.

Ve O, 1 Mayıs 1982'de askeri faşist cuntanın operasyonunda, durumu farkedip uzaklaşmaya çalışırken faşist namlulara hedef oldu ve proleteryanın böylesi bir tarihsel gününde şehit düştü.

Şimdi BAHAR YILDIZ ve MEHMET KOCADAĞ yoldaşlar, her 1 Mayıs'larda kızıl bayrakların, gösterilerin, yürüyüş kolunun en önünde, uluslararası proleteryanın yüreklerinde Partimiz TKP ML'nin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yaşıyorlar.

TARİH, 26 ARALIK'LARI, 12 EYLÜL'LERİ DE YARGILAYACAKTIR !

Bir Siyasi Mahkumun Kamuoyuna Açıklaması

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

Tutukevi önüne bir de bayrak direğinin dikilmesi, hafta sonları ve başlarında bayrak töreni yaptırılması da buna eklendi. Tutuklular önceleri gruplar halinde, sonraları ise topluca bu törenlere çıkarılıyor ve istiklal marşı söylenmeye zorlanıyordu. Bütün bu uygulamalar 1 ve 4 nolu tutukevlerinde de yürürlüğe sokulmuştu. Çok sonraları başlatmak istedikleri 3 nolu da ise bunu başaramadılar. Bütün bunlara ek olarak, bu uygulamaların propagandasını yapmak ve kamuoyunu yanıltmak amacıyla bir de TV programı hazırlayıp, bazı gerçekleri tamamen ters yüz ederek TV'de yayınlatmayı gerçekleştirdiler. Bunda, kuşkusuz ki, yönetimin gerçek niyetini baştan itibaren tam anlamıyla kavrayamayan tutukluların da payı büyük oldu...

Fakat herşeye rağmen, tukukevi yönetimi, ta başından itibaren tüm bu uygulamalarını, yine de istediği gibi hayata geçiremedi ! Şu veya bu biçimde, aktif veya pasif olsun, tüm tutukluların, giderek yoğunlaşan ve sonunda doruk noktasına vararak bu uygulamaların çoğunu geçersiz kılan tepki ve mücadelesiyle karşılaştı. Bu uygulamalar, bir yerde, geri tepen bir silah haline gelerek, tutukluların birliğini perçinlemekten, kinlerini ve azimlerini bilemekten öteye geçmedi. Tutuklular, yaratılan psikolojik ve fiziki korku panik havasından kurtulmaya başladılar. Öyle ya, korkunun ecele faydası yoktu ! Ve insanın onurunu ayaklar altında çiğnetmemesi herşeyden de değerliydi ! Aksi taktirde de bir insanın, hele hele bir yurtsever, bir devrimci, bir demokratın bir köleden ne farkı kalırdı ki ! Bu doğrultuda, yukarda belirttiğim tüm bu uygulamalara karşı duyulan şiddetli tepki ve nefret giderek daha sistemli bir temele oturdu ve bu uygulamaların çoğunu geçersiz kılacak boyutlara yükseldi. Sonunda yönetim, bu uygulamaların bir çoğunu adım adım yürürlükten kaldırmak zorunda kaldı. Zaten yönetim "kamçılı-baklava" politikası izliyordu. Baskının işlemez hale geldiği noktada, hemen çeşitli tavizler, daha yumuşak tedbirler devreye giriyordu. Bu iki politika genellikle içiçe yürütülüyordu. Bu politikanın bir amacı da, bu iki zıt akımın meydana getirdiği psikolojik etkiyle, özellikle zayıf unsurları ve grupları etkilemek, böylece mevcut birliği parçalamaktı ve bundan hiç başarı sağlamadıkları da söylenemezdi. Tutukevi yönetimin asıl amacı, ne pahasına olursa olsun bu uygulamaları uzun vadeli olarak sürdürebilmekti. Ancak sadece baskı tedbirleriyle bunu başaramayacaklarını, bunun ister istemez tutukluların daha şiddetli tepkisiyle karşılaşacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden de çeşitli tavizler vererek, mümkün olduğunca bu tedbirleri tatlılıkla da yürütmek istiyorlardı. Zaman zaman çalgılı-müzikli toplantıların düzenlenmesi; havalandırma saatlerinin biraz uzatılması, kantin ihtiyaçlarının daha bol ve çeşitli hale getirilmesi; koğuşlara TV verilmesi, günün belli saatlerinde koğuş kapılarının açık tutulması vs. bu tavizlerin başlıcalarıydı.

Bu politikaya uygun olarak subay ve gardiyanlar arasında da ikili bir eğitim göze batıyordu; bir kesim aşırı baskı yanlısıydı; diğeri ise tutuklulara daha iyi davranılması ve belli taleplerinin karşılanması taraftarıydı. Nitekim o dönemde, durumun her gerginleştiğinde, araya girerek ortalığı yatıştırmaya çalışan Macit isimli yüzbaşıya "barış güvercini" lakabı takılmıştı...

5-6 ay kadar süren bu dönemde, çelişkiler zaman zaman çok şiddetli biçimlere büründü. Önceleri, verilen emirleri, yapılsa bile en azından istenilen şekilde yapmama, giderek laçkalaştırma, marşları vs. yavaş söyleme; hücrelere atılmalarda yemek almama vs. şeklinde başlayan direnişler; zamanla uygulamalara açıkça karşı çıkma ve uzun süreli açlık grevlerine dönüştü. Özellikle fiziki saldırılara karşı tepki giderek kitleselleşti. Bu tür olayların sadece birkaçını şöyle sıralayabilirim; sayım sırasında ellerini arkada tutan bir tutuklunun tutukevi komutanınca tokatlanması üzerine bir öğün yemek alınmaması. Yine talim sırasında yerde sürünmeyen bir tutuklunun tartaklanarak hücreye atılması üzerine yine bir öğün yemek alınmaması. Yine bir başka gün düzenli talim yapmayan ve marşları yüksek sesle söylemeyen bir iki koğuşun, gardiyanlarca, tutukevi komutanı nezaretinde tartaklanması, yerlerde sürüklenmesi, diğer tüm tutuklular ve özellikle de bayan tutukluların şiddetli protesto ve tepkileriyle karşılaştı. Olayların büyümesi son anda önlendi, yükselen tepki çeşitli vaadlerle yumuşatıldı. Talimler asgariye indirildi. Yine bir başka zaman, bazı tutukluların, düzenlenen bir konferansa, tutukevi komutanı ve gardiyanlarca zorla götürülmek istenmesi ve tartaklanması, bir anda tüm tutukluların ortak tepkisiyle karşılaştı, camlara, kapılara vurarak, sloganlar atılarak durum protesto edildi. Yine başka bir gün, uzun bir süreden beri ara verilen bayrak törenlerine yeniden çıkarılan tutuklular, bu durumu protesto etmek için topluca istiklal marşını söylemediler. Bu durum karşısında, baskının hiçbir sonuç vermeyeceğini anlayan yönetim, bu kez, eldeki tüm hakları geri alma yoluna gitti. TV'ler, radyolar, kitaplar toplatıldı, gazeteler verilmedi, tüm kantin ihtiyaçları kesildi, koğuş kapıları yeniden kapatıldı, sonunda tüm bunlarında geçerli yol olmadığını anlayan yönetim, bir dizi uygulamayı yürürlükten kaldırmak, alınan hakları geri vermek zorunda kaldı, tutukevindeki yaşamı nispeten normalleştirdi...

Bu arada, 12 Eylül sonrası dönemde, tutukevlerinden sorgulamaya götürülmeler başlamıştı. Bunun ne anlama geldiğini tüm tutuklular çok iyi anlıyorlardı. Sorgu timince alınarak Malatya'ya götürülen, kendine ağır işkenceler uygulanarak yeniden ifadesi alınan E. E. isimli tutuklu, 15 gün sonra perişan bir vaziyette geri getirildi.

Bu ister istemez, sorgulamaya götürülmelere karşı şiddetli bir tepki doğurdu. Daha sonra D. Y. ve A. isimli iki tutuklu, tahliye sisü verilerek yeniden sorguya götürüldü. İki üç ay kadar sorgulama altında kaldıktan sonra, yeniden tutuklandılar. Bir başka zaman 6-7 tutuklunun, Malatya'ya sorguya götürülmek istenmeleri, tutukevindeki durumu bir anda gerginleştirdi. İtirazlar bir süre devam etti. Bir komando birliği tutukevini kuşattı. Kanlı olaylara meydan verilmemesi amacıyla, en kısa zamanda geri getirilmeleri vaadi üzerine, tutuklular yönetime teslim edildi. Ancak hemen ardından 5,5 gün süren bir açlık grevine gidildi. Tutuklular sonuna kadar başarıyla direndiler. Ve tutukevindeki birliği iyice perçinlediler. Sorguya götürülenler bir hafta içinde geri getirildiler. Bunlardan L. T.'ın kolu kırılmıştı....

1-3 ve 4 nolu tutukevlerindeki direnişler sürüyor, açlık grevleri peşpeşe başlıyordu. Talim yapmayı reddeden 3 nolunun çocuk yaştaki tutukluları, 1 nolu tutukevine götürülerek, talim yapmaya zorlanmaları üzerine, açlık grevine gitmiş, bu açlık grevi 9 güne kadar varılmıştı....

Buraya kadar özetle anlatmaya çalıştığım gerçekler, sanırım bu dönemdeki uygulamalar konusunda okuyucuyu az çok bilgi sahibi etmiştir. Bu uygulamaların kopya edildiği kaynağı ise, Vietnam'lı bir yazarın kaleme aldığı ve Saygon zindanlarında karşılaşılan baskı ve işkencelerin anlatıldığı "Direnme Savaşı" adlı kitaba bakabilirler. Orada tüm bu uygulamaların daha geniş kapsamlı bir açıklamasını bulabilecekler ve gerçeği çok daha iyi görebileceklerdir.

Benim, anıları hala zihnimde taptaze yaşayan bu tutukevindeki günlerim Haziran 1981 e kadar sürdü. Ceza aldıktan 1 ay sonra Elazığ sivil kapalı cezaevine nakledildim. 2 nolu tutukevinden gözleri yaşararak ve içim sızlayarak ayrıldım. Boynuma sarılarak beni uğurlayan ve gözden kayboluncaya kadar ardımdan el sallayan arkadaşların hayalleri hala gözlerimin önündedir.... Ardımdan uzun ve acılı bir on üç ay bırakıyordum....

Elazığ Kapalı Cezaevinin Müşadiye Bölümünde iki ay kadar kaldıktan sonra, Ağustos 1981 tarihinde Çemişgezek kapalı cezaevine; burda da 4,5-5 ay kadar kaldıktan sonra, kendi isteğimle ve yol masrafları tarafımdan ödenmek kaydıyla, Tekirdağ-Saray kazası kapalı cezaevine nakledildim. Tahliye tarihi olan Ocak 1983'e kadar ki günlerim burda geçti....

Buralarda belleğimde kalan izlenimler ise kısaca şunlar oldu...

12 Eylül sonrası, sivil cezaevlerinde başlatılan uygulamaların çoğunluğu Elazığ kapalı cezaevinde de yürürlüğe sokulmuştu. Görüş günü onbeş güne çıkarılmıştı. Dışarıdan her türlü yiyecek maddesinin alınması yasaklanmıştı. Sabah ve akşam sayımları başlatılmıştı. Sabah sporu konulmuş, haftanın belli günleri seminerler sürdürülüyordu. Arama-taramalar ve disiplin cezaları daha da sıklaştırıldı. Baskılar, eskiye nazaran çok daha yoğundu.

Benim de konulduğum ve çoğunluğunu sıkıyönetim tutukevinden gelen sol görüşlülerin oluşturduğu müşadiye bölümünde ise durum biraz daha farklıydı. İçinde 8'er hücrenin yer aldığı iki katlı dört bölümden oluşan burasının havalandırma sahası, ayrı ve sonderece dardı. Mahkumlar, ikişer bölüm ve ikişer saatten günde toplam dört saat havalandırmaya çıkarılıyorlardı. Hücreler normal olarak birer kişilik olmasına rağmen, mevcut çok kalabalıktı ve her hücrede 4-5 kişi kalıyordu. Farklı olarak burada spor ve konferans yapılmıyordu.

Cezaevinin asıl bölümü sağcıların etkinliğindeydi, daha doğrusu 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, kalan yönetim ve görevliler kadrosuyla birlikte etkinliklerini koruyorlardı. Daha öncede birçok olayın çıktığı ve birçok kişinin hayatını kaybettiği, bunlarda bazı gardiyanların açıkca rolü olduğu söyleniyordu. Bunların en önde geleni Aydın isimli başgardiyandı. Son olarak Ağustos 1981'de Tunceli'nin Mazgirt kazasında Metin Güneş adlı mahkum şişlenerek hunharca öldürülmüş ve burda işlenen cinayetler serisine eklenmişti. Cinayetle ilgili olarak Hüseyin Saruhan ve Ali isimli iki kukla mahkum yargılanmışlardı. Ama, cinayetin asıl tertipçileri olduklarından hiç kimsenin kuşkusu bulunmayan sağcıların elebaşları Bünyamin Eroğlu ve Memili isimli biri hala ellerini kollarını sallayarak cezaevinde cirit atıyorlardı. Daha önceki elebaşlarından olan ve bir ara sıkıyönetimcede tutuklanan, hatta 14 Eylül 1979'daki katliamında planlayıcılığını yapan Raif Çiçek'in burda yatarken çevirdiği dolaplar ve mahkumlara karşı giriştiği saldırılar, hala anlatılmakta bitirilemiyor. Bu kişinin cezaevinin esrar ve uyuşturucu madde satışını tekeline geçirerek, bu yoldan yüzbinlerce lira gaspettiği de diğer söylenilenler arasında....

Cezaevi mutfağından çıkan yemekler yeterli ve yenilir olmaktan çok uzaktı. Mutfağın halini ve yemeklerin hazırlanış biçimlerini görenlerin günlerce iştahları kesilebilirdi. Bir keresinde, yediğimiz bulgur pilavında kocaman bir şırınga iğnesi çıktı. Mutfakta sıkça "özel" yemek kablarına rastlandığı ve bol miktarda "biftek", "pirzola", vs. aşırıldığı, fısıltı gazetesi aracılığıyla kulaktan kulağa yayılarak tüm cezaevini dolaşan diğer haberler arasındaydı. Cezaevi kantininden alınan ihtiyaç maddeleri ise, oldukça pahalıydı ve ayrıca her istendiğinde bulunabilen mallar ise pek enderdi.

Diğer sivil cezaevlerinden gelen haberler de bunlardan pek farklı değildi. Hatta yer yer daha beterdi. Genelde tüm cezaevlerinde yeni yeni uygulamalar yürürlüğe sokulmuş, mahkumların bir dizi hakları alınmış ve baskılar yoğunlaştırılmıştı. Bazı yerlerde cezaevi elbiseleri mahkumlara giydirilmişti. Tüm bunlar cezaevlerindeki psikolojik ortamı daha da ağırlaştırıyor ve adeta yaşanmaz hale getiriyordu. En önemli sorunlardan biri ise, yer sıkıntısıydı. Hemen hemen tüm cezaevleri ağzına kadar tıkım tıkım doluydu. Çoğu mahkum ve tutuklunun aylarca yerde ve ranza aralarında yatarak, sonunda ancak bir ranzaya geçebiliyorlardı. Buna benzer yığınla sorunlar, çözüme kavuşturulmasının ötesinde, hergeçen gün daha da katmerleşiyordu. Tüm mahkumların başta gelen taleplerinden biri olan bir "genel af" ise, "umut"ların, her "10 Kasım"da, "29 Ekim"de, "12 Eylül"de birkez daha suya düşmesiyle, sinirleri daha da gerginleştiriyor, cezaevlerindeki bunalımı ağır ağır patlama noktasına doğru tırmandırıyordu...

Kısacası cezaevlerindeki şartlar, mahkumların insanca yaşamasını sağlayacak ölçülerden çok çok uzaktı. Buna dair koparılan çağlıklar, kamuoyunu yanıltma çabalarından başka birşey değildir.

Kaza cezaevlerindeki durum, normale biraz daha yakın olmasına rağmen, buralarda da çeşitli psikolojik baskı tedbirlerinin yürürlüğe sokulmasından geri kalınmamıştı. Konferanslar, sayımlar, saçların kesilmesi, görüşlerin daraltılması vb. gibi... Mahkumların moralinin birazcık olsun düzelmesini sağlayan en önemli olgu ise, yiyeceklerin dışarıdan alınının serbest olmasıydı...

****

Sonsöz:

İşte acılı bir dönemimden arta kalan izlenimler kısaca bunlardır. Tüm bu gerçeklerin değerlendirilmesini kamuoyunun vicdanına bırakıyorum. Şunuda ilave etmeliyim ki, benim yaşadıklarım ve tanık olduklarım, benim gibi daha nice nice insanın yaşadıklarının ve tanık olduklarının yanında "devede kulak" bile değildir. Bu nedenle, yüreğimin derinliklerinden kopup gelen ve satırlarım; devrimci onur ve kişiliklerin herşeyin üstünde tutarak, hal-

Devamı syf: 22'de

"AÇLIK DİRENİŞİ" ÜZERİNE (5)

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

Kaldı ki, varolan ihtimal, güç tam kayıp olmazken,takip edilmeli,bırakılmamalı umut söndürülmemelidir.O umut bekleyiş aşamasında zafere dönüşebilir.Kaybedilecek önemli birşey yoktur.Birkaç gün sonra, eylemin bırakılması aşamasındaki kitlenin kaybına, eğer bırakmayan o kişilerin tamamen heder olması şeklinde bakılıyorsa, biçimsel bir kayıptır. Böyle bir durum, alternatif sonuç bir düşünüldüğünde göze alınmalı ve eylemin beklenirliği açısından doğal karşılanmalıdır. Çünkü eylemin değişik safhalarında bir kısım kişiler eylem saflarından uzaklaşmaktadırlar.Uzaklaşmaları önceden hesaplanmakta ve ona göre hareket edilmektedir.Son dönem kayıp edilecek kişilerle, eylemin başında kaybedilenler arasında öz bir farklılık yoktur.Son bırakanların daha da farklı görülmesi daha fazla bir süre safta kalmalarından dolayıdır.

Proletaryanın siyasi temsilcileri yürüttükleri mücadeleler içerisinde taktik kararlar alırken, eylem taktiklerini ileriye yönelik belirlerken somut gelişmelere bakarak hareket ederler. Somut şartların somut tahlili ilkesi uygulanırken aynı zamanda ileriye yönelik tesbitler de yapılır. Somut şartlar devrimcilerin uzak görüşlülüğü ileriye dönük muhtemel gelişmeleri hesaplıyarak kitlelerin genel çıkarları açısından taktik tahliller yapmalarını gerektirmektedir. Bu gerçek basit varsayımlara dayanmadan oluşturulur. Konumuz olan KSAD'lerinde ise muhtemel olumsuz gelişmeler, eylemin yukarıda açıkladığımız özgün niteliğinden dolayı gerçekte eylemi etkisiz kılan sonuçları doğurmamışsa, uzak görüşlülük adına eylem bıraktırma yolunda bir karar doğuramaz, doğurmamalıdır. Uzak görüşlülük, eylemi açıkladığımız şekilde bir durıma düşmesinde, verilecek kararlarda geçerli olacaktır. Bu da işte o noktada anlam kazanmaktadır.

Şu noktayı belirtmeden geçmeyelim; uzak görüşlülük dendikten sonra " kitlenin boş yere heder edilmesinin önlenmesi amaçlanmaktadır" diye, bu iddialar gerekçelendirilmektedir. Oysa gerçek anlamda; kitlenin boş yere heder edilmesi şeklindeki anlayış ancak ciddi bir azınlığa düşüldükten sonra doğru bir karar, eylemin sona erdirilmesiyle ortaya konmaktadır. Kitlenin boş yere heder edilmesinin önlenmesi ciddi bir azınlığa düşmeden eylemin durdurulması ile değil, o duruma (c. azınlığa) düştüğü sıralar durdurulması ile sağlanır. Daha önce bırakılmadığından, eylemin başından itibaren olan kayıpların devamı şeklindeki kopmalar doğal olarak değişik oranlarda sürebilecektir. Ve amaç ortadan kalkmadığı için bu durum boş yere heder olma şeklinde nitelendirilemeyecektir. Asıl boş yere heder olma, sonuç alma umutlarının esasta sönmesinden sonra eylemin sürdürülmesiyle yaratılacaktır. Aynı zamanda, saflardaki dökülmeler, kalanların bir kısmı için olumsuz tesir yaratsada, bir süre sonra sağlam tanelerin geride kalması sürece bağlı olarak dökülmelerin azalmasına neden olacaktır. KSAD'lerinde dökülmeler genellikle önce tırmanma gösterip, giderek artmakta fakat bir noktadan sonra tam tersine azalma kaydederek, düşüş çizgisi izlemektedir.

Eylem biterken eğer yaptırım sözkonusu ise, eylemi bırakanlarda, o noktada ilke sorunlarına karşı bağlılıklarını ortaya koyarak, ideolojik konumları gereğince, hareket edeceklerdir. Eylemin saflarında kopma bir bütün olarak uzun süreli , direniş saflarından kopma değildir. Geçici olabilecek kopma olayı kişilerin ideolojik zayıflığının pratikteki somut akışlarından biridir. Ancak saflarda kalanların bütünüyle ideolojik güçlülüğünden bahsedilemez. Kısacası bireylem ya da direniş kişinin olumsuz ya da olumlu yanları hakkında çeşitli fikirlerin doğmasına neden olabilir. Fakat bu düşünceler kesin bir belirlemeye sahip olamazlar. Ne var ki, bir takım eylem ya da direniş olaylarında bazı konularda kişinin ve ortamın durumuda dikkate alındığında kesin sonuçlara varmayı saptayabilmektedir. Ancak KSAD böyle bir özelliğe sahip değil. Bu yüzden, örneğin, beşinci günde doğal karşılanan bir durum olarak kişinin eylemi bırakmasıda; çözülmemektedir. Her hangi bir eylemcinin eylem bitirilmeden olumsuz gelişmelerden etkilenerek, eylemi bırakması; eğer daha önce toplu bırakma ile durdurulacaksa, bu durum o kişi gibi kişilerin saflarda kalmasında biçimsel bir önleyicilikten başka bir sonuç yaratmayacaktır. Kısacası, eylemi terk etmek, her şart altında olmasada genellikle saflarında tamamen kopma sayılmaz.

Süresiz özelliği dahilinde KSAD'leri deneme, yoklama eylemleri değildirler. Bu yüzden başvurulduğu dikkatli kullanılmalı ve etkisini kaybettirmemek, tarihi işlevini söndürmek için boşa kulaçlar atmamak kaydıyla, tüm olasılıklar değerlendirilmeli, son olanaklarda başvurulmalıdır.

Uzak görüşlülük adına kitleyi kırdırmadan eylemi sonuçlandırmak, uzun bir süreçteki mücadelede bir çok taktik içerisinde geri çekilme taktiğine baş vurmak anlayışıyla karar verilerek yanılgıya düşülmektedir. Tek tip eylem sürecini kapsayan KSAD'lerinde geri çekilme gibi bir taktik geçerli değildir. Bu arada eylem, yaptırımların gündemde olduğu aşamada, ya da mevcut olumsuz şartlarda yenilgi ile bitmişse, bu şartların kabullenildiği gibi bir görüntü yaratmaz. Direniş KSAD etkili olmamışsa (çeşitli sebeplerden) daha değişik eylem biçimleriyle, gerekirse salt klasik direnme tavrıyla sürdürülür. Eylemin sonucu şüphesiz ki hayata geçirildiği alandaki genel direnişi etkilemekte, ancak belirleyici, kalıcı bir tesir yaratmamaktadır. (Özellikle ölümsüz sonuçlandığı zaman) olumlu sonuç alındığı dönemlerde ise genellikle kısa sayılmayacak bir süre kalıcılık etkisi yaratmamaktadır. KSAD'leri devrimci direniş mücadelesinin kendisi değil, sadece bir parçasıdır. Ve kavrayışı, bu nokta unutulmadan olmalıdır.

Ciddi bir azınlığa düşüldükten sonra eylemin bırakılması sözkonusu olacaktır. Bu durumda KSAD'leri bırakılırken, karşı güçlerle bir diyaloğun kurulması ve eylemin açık bir yenilgi şeklindeki sonucunun bulunmasının yaratılmaması amacıyla, farklı bir görüntü yaratılması ayrı bir taktik olarak kullanılabilmektedir. Ancak şu unutulmamalıdır ki, hakim sınıflar, gerek eylem nasıl olsa yenilecektir anlayışıyla hatalı olarak kitlesel güç yerindeyken bırakıldığı zaman, gerekse ciddi bir azınlığa düşüpte bırakıldıktan sonra, her iki halde de eylemin çıkış noktasındaki esas ve tali sorunları bilebildiklerinden yenilgiyi anlayacaklardır. Çünkü aynı zamanda bu, onlar açısından olumlu bir sonuç, hatta kimi zaman zafer nite-

liğindedir. Sorun bu yenilginin bizce taktik olduğunun onlara hissettirilmesidir. Yoksa bunun zafer biçiminde gösterilmesi olası değildir. Ayrıca genel bir propaganda içinde sağlıklı bir yoldur.

KSAD'leri başlamadan önce veya sonra imkanlar ölçüsünde eylemin taleplerinin hakim sınıfların yetkililerine yasal başvurularla iletilmesi ve sonrasında da başka bir çarenin kalmadığı anlamında yürütülen direniş çizgisinin siyasi özü ve muhtevası savunularak eylemin zorunluluğunun ortaya konması şeklinde bir taktik aşama yolu çizilebilir. Böyle bir taktik aşama çoğu kez KSAD'lerinde kullanılmaktadır. Bu taktikte gene. buna imkanların elverişli olduğu sürece kullanılabilir bir özelliğe sahiptir.

Eylemdeki önderliğin insiyatifinin rolünü vurgulamıştık —KSAD'lerinde, eylemdeki insiyatif sabırlı bir bekleyiş içerisinde yürütülen direnişte, çeşitli ideolojik ve siyasi seviyeler içerisinde bulunup, hatta çoğu asgari kavrayış düzeyinde olabilen kitlenin yönlendirilebilmesi ve eylemin yönetilmesinde oldukça dikkatli ve uyanık bir çizgi izlemeli, kitlenin somut durumunu, eylemin gelişimini ve evrelerini iyi takip etmeli, her yeni gelişmeyi gözlemleyerek bütün objektif ve subjektif şartlara uyan somut kararlar, yeni taktikler çizmelidir. KSAD'lerinde eylemin çıkarları gereği, kendiliğinden gelişmelere izin verilmemeli, eylem iradi olarak sürdürülmelidir. Tersi bir durum yanılgıya açık kapının bırakılması anlamındadır. Doğru bir önderlik, gerektiğinde eylemin kötü gidişatının önüne set çekerek, muhtemel ağır bir darbeyi hafifletecek ve zarar düzeyini düşük tutabilecektir.

KSAD'leri özellikle cezaevlerinde sık sık başvurulmaması gereken bir özelliğe sahip olmasının kaynağı, cezaevlerinin özel konumundan ileri gelmektedir. Cezaevlerindeki devrimci mücadelenin şartlara göre durgun ve daha pasif uzlaşmacı bir yol izleyebileceği ve diyaloğ sorununun ön planda tutularak ekonomik-demokratik mücadelenin tipik bir uygulamasının gündeme gelebileceği gibi, somut şartlara göre devrimci direniş (direnme savaşı) çizgisinin hayata geçirilmesi uğruna kıyasıya bir kavgada sözkonusu olabilir. Her şart altında yürütülen mücadelelerde özel konumlara göre değişik tipte bir kısım eylem mevcut olmasına karşın bu eylemlerin oldukça kısıtlı sayıda olduğu görülmektedir. Özellikle eylem biçimleri, diğer bir deyimle, eylem silahları sınırlıdır. Bu sınırlı alanlardan cezaevlerinde en yaygın kullanılır ve genel geçerli eylem biçimi açlık direnişi temelinde kendini göstermektedir. KSAD'lerinin bu objektif durumundan dolayı, tarihsel işlevini devamlı ayakta tutmak, etkisini ve gücünü kaybetmemesini sağlamak amacıyla, her ortamda, hele ki kolaycı anlayışlarla kullanılmayıp, son başvurulacak yöntem olarak değerlendirilmesi gerekir.Zamansız ve sık kullanılması giderek eylem biçimini kanıksandıracak dejenere edip etkisini kaybettirecektir.Eylem biçimi böyle giderek tarihsel işlevinden kısmide olsa bir kısım kayıplar verecektir. KSAD silahını dikkatli ve zamanlı kullanmak,direniş sürecinin kavrayacağı ana halkalardan birisi olarak eylem taktik ve biçimlerinin politik kullanımındaki önderlik olarak kendisini göstermektedir.Ayrıca KSAD'leri başarıyla bittiği taktirde,istenileni esasta gerçekleştirdiğinden,yarattığı şartlar genellikle dönemlere göre bir süre devam edebilmektedir. Ancak bu süre ülke çapındaki politik gelişim ve değişimlere göre ani değişimlere uğrayarak kısalıp uzayabilmektedir.Birde bu süreyi etkileyici faktör, direniş önderlerinin yürüteceği mücadele çizgisi ve taktikleri olmaktadır. İzlenecek çizgi bu süreyi beklenmedik şekilde etkileyebilmekte ve değişik ortamlara yol açabilmektedir. Ancak tam tersinede bu süreyi uzun tutabilmektedir. Hakim sınıfların değişik oranlarda sürekli baskısı altında kazanılan veya mevcut hakların hiç bir zaman kalıcılık garantisinden söz edilemez. Hele faşizmin olduğu ülkelerde bu olgu kendisini daha iyi hissettirmektedir. Nitekim ülkemizde tek bir alanda cezaevlerinde, özellikle açık faşizm dönemlerinde KSAD'lerinin bir kaç ay arayla gündeme gelme zorunluluğunu görmekteyiz. Ancak bütün bu zorunluluklara karşın, aranın uzun tutulması, eylemin etki gücü açısından önemlidir. Eylemin sık kullanılması, bunun yanı sıra kitlelerinde maddi ve manevi olarak olumsuz yönde etkileyebilmekte ve bu yönlü de sıkıca teşkil etmektedir.

Eylem biçimi olarak ülkemizde henüz somut bir örneği görülmediği halde, başvurulabilecek bir yöntem de, KSAD'lerinin farklı alanlar kapsamında aynı anda gündeme getirilmesidir. Özellikle KSAD'leri herhangi bir alanda, o alana ait sorunları kapsamına alarak hayata geçirilmektedir. Zira merkezi genel bir takım uygulama. karar, yasa ya da genel politikalara karşı tek tek alanlar üzerindeki KSAD'leri her hangi bir etki sağlamada son derece zayıf kalacaktır. Zaten bu gibi durumlarda KSAD'lerinin hayata geçirilmesi yanlış olarak, önceden açık olan bir yıkımla sonuçlanacaktır. Dünyada nadir örneklerine rastlanan kapsamlı KSAD'leri, ancak merkezi politikaların ürünü olarak genelde gündeme gelen uygulamalar, yasalara ve baskılara karşı, gündeme geldiğinde etkili olabilir. Nitekim bu KSAD'lerinin kapsamı ne kadar geniş olursa o kadar etki gücü yükselecektir. Örneğin, cezaevleri ile ilgili durumlarda bir bölgenin, şehrin veya bir kaç şehrin belli başlı cezaevleri ya da çoğunluk cezaevleri çapında eylem aynı anda birlikte gündeme getirilirse, istenileni yerine getirerek fonksiyonunu belirleyebilir. Bu tip eylemin hazırlığı, şüphesiz ki, her andakinden de, daha zorlu ve karmaşık olmaktadır. Birlikteliğin, belirleyici fonksiyonunun olması, eylemin örgütlenmesinde ön planda tutulacak, ilk noktalar arasında gelmektedir. Ayrıca eylemin sonuca ulaşmasında bu birlikteliğin ve baştaki katılım düzeyinin sağlanması, korunması şarttır. Olumsuz sonuçlanması, gene tek süreli KSAD'lerde olduğu gibi, bu seferde kitlesellik anlamında kapsamlılığın kaybedilmesine bağlıdır. Örneğin, eyleme katılan cezaevi sayısının başlangıç adetini büyük ölçüde kaybetmesi, eylemin sonucunu olumsuzlukla noktalayabilir. Ancak KSAD'leri için peşinen hüküm vermek ve düz bir çizgi belirlemek yanlış olacaktır. Genel hatlarıyla bazı gerçekleri belirleme ve çizmekten öte ayrıntıya girilemez. bu ayrıntı ve eylem perspektifi, eylem dönemindeki somut koşullara ve gelişmelere göre çizilmelidir.

YENİ DİRENİŞ (!) TEORİLERİ VE ÖLÜM ORUCU

Bahis konusu eylemin en açık ifadesi kitlesel süresiz açlık direnişi terimi ile yapılabilmektedir. KSAD şeklinde, bilimsel ve en doğru adlandırmaya sahip eylem biçimine, aynı zamanda çıkış aşamalarından bu yana çeşitli kereler ve BSAD'lerinde olduğu gibi "ölüm grevi", "ölüm orucu" adlandırmalarında yapılmaktadır. Hatta en doğru adlandırma olan KSAD kullanılmamakta ve ölüm orucu tabiri yaygın olarak kullanılmaktadır. Ölüm orucu tabiri esasta bireysel eylemler için kullanılmaktayken, giderek kitlesel süresiz direnişlerin ortaya çıkmasıyla KSAD niteliğindeki eylemler içinde kitlesel ölüm orucu kullanılmaya başlanmıştır. Ölüm orucu adlandırılması, ilk defa bireysel temeldeki eylemler için bahis konusu olmuştur. Bu adlandırmanın yapılmasının nedeni bireysel eylemde, eylemcinin talebinin kabul edilmemesi halinde giderek açlık sonucu ölüm olayı olacağındandır.

Eylem (BSAD), açlığın, istek kabul edilene kadar süreceği, kabul edilmediği taktirde ölümle noktalanacağı şeklindeki bir perspektife sahiptir. Varolan bekleyiş süreci, her an isteklerin kabuledilebileceği gerçeğinden (Bu ih-

timal olmazsa, zaten eyleme baş vurulmaz) dolayı devam etmekte ve bu arada bir noktaya gelindiğinde fiziki olarak kişinin yaşamı son bulmaktadır. Ölüm alternatifi olduğu için eyleme bu ad verilmiştir.

KSAD'lerinde; bir kişi kalana kadar eylem sürer, ya da herkes ölür, ya da istekler kabul edilir. , Ya ölüm, ya zafer sloganları bireysel eylemlerdeki gibi bir geçerliliğe sahip değildir. KSAD'lerinde kitlevi durum korunduğu sürece, eylem sona ermeyeceği için ölüm gündemdedir.Ve kayıp verilebilir. İşte bu noktada ölüm alternatif olarak gündeme gelir. Ancak bu alternatif kitlevi durum ile sınırlandırılmaktadır. Bu özellikle KSAD'lerinin gerçek anlamda, ya da bilinen anlamda bir ölüm orucu sayılamayacağı gerçeğini belirlemektedir. Ancak buna karşın farklı özelliklere sahip de olsa bu deyim KSAD'leri içinde kullanılabilir bir tabir halinde ele alınmış ve günümüze kadar böyle gelmiştir. Kitlesel olarak, talepler esasta gerçekleşene kadar tam kitlenin kitlevi durumu gözönüne alınmaksızın, herşeye rağmen ölüme kadar eylemi sürdürmek gerektiği düşüncesiyle getirilen biçimde geçerli bir eylem biçimi olamaz. KSAD'lerinin kitlesel eylemler olmaları itibarıyla, eğer ölüm olaylarına rağmende sonuç alınmıyorsa, ya da ciddi bir azınlığa düşüldüğü zaman zafer elde etmenin yolları ortadan kalkmış demektir. Bu durumda eylemi sürdürmek ve bireysel direnişlerdeki mantıkla yürümek dolaylı intihardan başka bir şey değildir.

Bireysel eylemlerden (BSAD), bu şekilde önemli hatta belirleyici bazı noktalarda ayırıma sahip olan KSAD'leri tabiri bugün en doğru tanımlamanın farklı eylem biçimleri şeklinde lanse edilmesiyle ve yanlış kullanılmasından dolayı zorunlu bir ayrım anlayışıyla kullanılmamaktadır. Oysa açıktır ki, BSAD'leri tipi eylemlerle özü aynı olmasına rağmen, aynı özelliklere sahip olan KSAD'lerine bireysel eylemlerdeki gibi "ölüm orucu" adlandırmasının yapılması, bazı yanlış anlaşılmalara yol açabilmektedir. Zira "ölüm orucu demek, adı üstünde ölüme kadar devam etmek demektir" anlayışı, kitlesel ölüm orucuna kıstas bir anlayış değildir. Ölüm orucunda bireysel ve kitlesel konumlardan farklılık arzetmesi, değişik sorunlara, çelişkilere yol açabilmektedir. Ölüm orucu deyimi bugün bizce geçmişten beri olduğu gibi, yazımız boyunca açıkladığımız KSAD anlamında kullanılmakta olup özde bir farklılık taşımamaktadır. Zaten sorunda bu isim noktasında karıştırılmakta ve muğlaklığa düşülmekte, sunni ayrım yapma istekleri doğmaktadır. KSAD süresiz açlık direnişi gibi, bir kısım eylem teorileri (!) üretildiğinden, yanlış anlaşılmalara neden olmamak, bu tip teorilere (!) hizmet etmemek ve küçükburjuvazinin yeni tip eylem anlayışları ve biçimleriyle karışmaması için kullanılmamaktadır. Zira ölüm orucu deyimi doğru anlayışımızı içerisinde net olarak barındırabildiğinden ve bugünde kullanılıp ilkeleri, kuralları ve bir bütün olarak niteliğiyle kendine özgü bir yer sağladığından kullanılmakta, KSAD adı, bir takım gerekçelerden dolayı kullanılmamaktadır. Kaldı ki, bir takım sakıncalara rağmen (belirtmiştik) ölüm orucu tabiri esasta bu konudaki taleplerimizi karşılayabilmekte ve önemli bir sakınca yaratmamaktadır. Diğer bir noktada KSAD'lerinin çıkış aşamasından beri özellikle ülkemizde ölüm orucu denmesidir. Bizde çıkıştaki şekliyle ve içeriğiyle doğru olan bu yaklaşımı (aynı zamanda KSAD) karartmamak ve yanlış anlayışlara neden olmamak bunların önüne geçerek net ayırımı ismende vurgulayabilmek için bugünde ölüm orucu tabirini kullanmaya devam etmekteyiz.

Ölüm orucu ve süresiz açlık direnişi diye ayrı ayrı kitlevi eylem biçimleri sözkonusu değildir. Sözkonusu olan ölüm orucu (KSAD) ile süresiz açlık direnişi adlı sözde bir takım eylem teori(!)leri arasındaki ayrımdır. Devrimci direniş mücadeleleri bu yeni teorilere (!) yabancıdır ve temelinde bu anlayışlara karşı bir öz taşır. Tarihi olarak her sorundaki siyasi keşiflere sadece yeni birisi eklenmiş küçük-burjuvazinin sınıfsal karakterine uygun teoriler piyasaya çıkmış ve kitlelerin gerici, sağcı yönleriyle kolaylıkla uyum sağlayarak yayılma fırsatı bulmuştur.

Bu konudaki en doğru adlandırma KSAD adlı açık ifadesiyle "ölüm orucu" olmaktayken son yıllarda küçükburjuvazinin bazı kesimlerinin siyasi kliklerinin kendine özgü bir takım eylem teorileri ortaya atması ve bu biribirinden bir çok noktada farklı, ancak KSAD'lerinin doğru çizgisi ve niteliğiyle çelişmede birleşen teorilere "süresiz açlık direnişi" adını vermesi, sonucu yeni bir eylem biçimi (!) yaratılmış ve devrimci kitlelere bu yönde empoze edilmeye çalışılmıştır.

Küçük-burjuvazinin bir kısım kanatlarının ortaya attığı, "süresiz açlık direniş " adlı yeni eylem teorileri (!) son yıllarda sınıf mücadelesinin gelişimi içinde sınıfsal karakterine uygun bir şekilde, aceleci, toptancı, tutarsız, kaypak, kararsız özelliklerin özünü alarak şekillenmiştir. "Süresiz açlık direnişi" denilen eylem türleri bazı gerekçelerle piyasaya sürülmüş, kitlelerin gerici yanlarına hitap edip, o duyguları okşayarak sistemleştirmeye çalışılmış, hatta belli oranlarda başarılmıştır. Nitekim, bugün Türkiye de halkımızın değişik sınıf ve kesimlerinin siyasi temsilcisi olan hareketlerin bir çok konudaki Marksizm-Leninizmi tahrif temelindeki teorilerin yaygınlaştığı oranda, bu teoride yayılmış ve eylem teorisi olması ihtimali KSAD'nın gerçek işlevini sarsmış; içini, özünü boşaltarak etkisiz bir hareket haline getirmiştir. Şimdi kitlesel ölüm orucu (KSAD) eylemine alternatif (!) olacak bu eylemin getirilen, daha doğrusu uydurulan bu sözde direniş teorilerinin gerekçelerini özetle ortaya koyalım. Yani, "süresiz açlık direnişi" denilen eylem türü, bir tiple değil, birkaç değişik tipte piyasaya sürülmüştür.

1)—"Ölüm oruçları, adı üstünde olduğu gibi, talep devam edilmezse, ölene kadar devam eder. Halbuki süresiz açlık direnişleri belli bir noktadan itibaren kitlenin durumuna bakılarak durdurulabilinir. Yani sona erdirilir."

Konuyu, gerçi yazının daha önceki bölümlerinde yeterince açıklamış ve iddiaların geçersizliğini açıkca ortaya koymuştuk. Gene de, bir kere daha yineleyecek olursak, bilindiği üzere ölüm orucu kitlesel nitelik aldığı zaman, (KSAD), bireysel eylemdekine (BSAD) nazaran bazı değişiklikler içermektedir. Bu da onun kitlevi özelliğinde yatmaktadır. Kitlevi durum, eylemin talebi ne olursa olsun, tüm kitlenin kırılması (yok olması) şeklindeki anlayışla çelişir. Dünyadaki açlık direnişlerinin bilinen ortaya çıkış sürecinden bugüne kadarki tarihinde rastlanmayan, rastlanması hayatın ve devrimci bakış açısının kendisiyle çelişen bu hayali eylem türü "süresiz açlık direnişi"nin varlığını açıklamak için acemice piyasaya sürülmüştür. Bu sol görüş, hayata geçirilirse, (ki sözkonusu olamaz) tüm güçler kaybedileceğinden, sağ olan bakış açısı değişik yapılardaki bireylerin oluşturduğu, kitlenin sonuna kadar her türlü yıkıma ve saldırıya karşı, tek tip bir eylem içerisinde (aslında pasif, ancak zorlu) ve tek süreçte mücadeleyi kararlılıkla yürüteceği şeklinde bir hayal üzerine kurulmuştur. Bu görüş hayatın gerçekleriyle çelişmekte ve sınıf mücadelesine ters düşmektedir. Tarihte geçersizliğinden ötürü, hiçbir örneği mevcut olmayan, adı geçen bu eylem türü devrimci mücadeleyi tamamıyla tek tip bir eylem biçimine indirgeyen, gerçeklere gözleri kapalı devrimci kitle çizgisine aykırı, sağcı anlayışların ürünüdür.

Zaten her süresiz açlık eyleminde, (BSAD-KSAD) eylem başarıya ulaşma şansının hiçte azımsanmayacak düzeyde olduğu zaman gündeme gelir. Eylemi başarıya ulaşma ihtimalinin gerçek anlamda zayıf olması halinde bunun intihardan başka izah tarzı olamaz.

Nitekim, ciddi azınlığa düşen, hatta ölü veripte sonuçlanmayan bir eylemin sonuç alması, o noktadan itibaren, esasında ortadan kalkmaktadır.

Kısacası, gerekliliği açısından, intihar sorununa değinmek gerekir. Ancak ve ancak mutlak yerine getirilmesi gereken istisnai durumlardaki eylem şartlarında objektif intihar geçerli olabilir. Tarihte örnekleri olan intihar eylemleri, başka hiç bir çıkar yolun olmadığı aciliyetin ağır bastığı koşullarda söz konusu olabilen, büyük tehlikelerin yok edilmesi, ortadan kaldırılması gerektiği zaman zorunlu olarak gündeme gelmiştir. Biz, ancak, intihar denilince, irade dışı olan bir takım gelişmeleri önlemek amacıyla, aktif bir faaliyet içerisindeki hareketin, intihar niteliğindeki eylemi anlarız. Yoksa, bu kişinin kendi imhası anlamında bir intihar değildir. Objektif olarak, söz konusu olabilir. İntihar, kesinlikle sub,ektif olarak ele alınırsa, yanlıştır. Ve proletaryanın anlayışında yeri yoktur. Örneğin, işkencede veya kuşatma altında bir devrimcinin kendisini öldürmesi, yani intihar etmesi yanlış bir olaydır. Tasvip edilebilecek her hangi bir yanı yoktur. Subjektif olarak yapılan bir intiharın kaynağı, esasen acizlik ve yılgınlıkla ifade edilebilir.

Kısacası bu sorunada değindikten sonra, tekrar konumuza dönelim. KSAD'leri bir eylem biçimi olarak gündeme gelmiştir. Ve hiç bir zaman yegane yöntem durumunda değildir. Yegane yöntem olmadığı için, karşı-devrimci saldırıların uygulamaları ve oyunları bu eylem biçimiyle olmasa da başka türlü yöntemlerle, daha değişik eylem biçimleriyle göğüslenebilir, hatta bozulabilir. Ve bunun içindeki KSAD-lerinde bu gibi durumlarda amaçsız konuma düşüldüğünde, eylem sürdürülmez. Biz, her türlü süresiz eylem direnişlerinde boş yere kayıp verilmemesini ister ve ona göre yanlış hedeflere yönelmeyiz. Planlama yapmadan, hareket etmez, zamansız ve gereksiz yere kişilerin yok olmasını istemeyiz. Böyle bir bakış açımız, olamaz olmamalıdır. Bu nedenle, kitlesel ölüm oruçlarında, (KSAD) herkesin ölmesi şeklinde bir alternatif yoktur. Böyle bir alternatif kitlevi eylemi gereksiz kılmakta, onun tabiatıyla çelişmektedir. Zaten bu tip bir durumda o zaman bütün kitlenin birden harakete geçmesi, anlamsızlık teşkil edecektir. Daha etkili diye sürekli kademelilik anlayışı savunulmaya başlanacaktır ki, bu da yanlıştır. KSAD zaten ortak sorunlara, sorunların muhatabı olan tüm bireylerin duyarlılığı ve ileriye yönelik adımı herkesce beraber atılması anlayışından doğmuştur. KSAD demokrasi kavgasının kitlelerin kavgası olduğu şiarıyla ortaya çıkmıştır. Özüne damga vuranda budur. Kitlesel ölüm orucu, (KSAD)'nın ne gibi şartlarda sona erebileceğini daha önce açıklamıştık. Bunu bir daha tekrarlamayı gereksiz görüyoruz.

Özetlersek; BSAD perspektifli kitlesel eylem, yani KSAD olmayacağına göre, KSAD tek tiptir. Ve bu tip de yukardaki iddiada "süresiz açlık direnişi" diye ayrım yapılmak istenen anlayıştaki bitiş çizgisine sahiptir. KSAD yani ölüm orucunun kitlelere bitiş konusunda "süresiz açlık direnişi" ilkeleri gibi gösterilerek, muhtevası adıyla beraber değiştirilmekte, alternatifi olarak da BSAD türünde KSAD konmaktadır.

Burada konuyla dolaylı ilintisi olan bir meseleyi açıklamak gerekir. Bir kısım anlayışlar, KSAD tipi eylemlerde özellikle "süresiz açlık direnişi" adını verdikleri teorilerinde kademelilik anlayışını savunmaktadırlar. Bunlar tarafından " eylem başlarken, kitlenin daha az dayanabilecek kesimi ile daha fazla dayanabilecek kesimi ayrılmalı, ve aralarındaki süre farkına göre devreye girmeliler" görüşü savunulmaktadır. Hatta rakam dahil verilmekte, "15-20 gün dayanabilecekler" diye tespit yapılmaktadır.

Kitleleri dayanıklı, dayanıksız diye ayırarak tek bir süreçte tek ve kesin çizgilerle farklı muamelelere sokmak burjuva mantığıdır. Kitlelerin ideolojik yapılanmasının farklılıklar arzetmesi, içinden bir kısım ileri unsurların aynı olarak değerlendirilmesi gerektiği başka, bunların eylem içerisinde sınırları çizilen farklı dönemlerde katılımın sağlanması başka bir sorundur. Açıktır ki, sınıflararası ayrım, onların bireyleri arasındaki ayrımıda doğurmaktadır. Ondan öte çeşitli sınıfların bireylerinin kendi sınıf bilinçlerini almalarındaki farklılıklarda (düzey) daha değişik bir sorundur. Bütün bunlar halka mensup kişilerin aralarında önemli ideolojik ayrımlar bulunduğunu göstermektedir. Kitlelerin içerisinde kararlı-kararsız, azimli-azimsiz, zayıf-güçlü, bilinçli-bilinçsiz, ileri-geri vb. ayrımların olduğu doğrudur. Ancak sorun, bu ayrımların, ne gibi şartlarda, ne derecede değerlendirme içerisinde etkili olabileceği, pratikte hangi farklı uygulamaları, nasıl doğurabileceğinin çözümünde yatmaktadır. Örneğin, bu ayrımları kişilerin ideolojik, siyasi yapılanmalarına göre bireysel ya da azınlık faaliyetleri içerisindeki rol durumunu etkilemektedir. Oysa kitlesel faaliyetlerde gönüllü unsurlar esasta ayrım yapmaksızın eylemin içerisinde iradi olarak yer alabilirler. Bunun önüne geçmek, kişilerin mücadeleler içerisinde gelişeceği, mücadelelerin kitlelerin mücadelesi olduğu gerçeklerine ters düşmek, kitle çizgisine aykırı yürümek demektir. Kitlelerin bir bölümüne "siz dayanıksızsınız, eylemi şu kadar götürebilirsiniz, onun için şu günden sonra başlayın" demek, onların varolan zayıflığını pekiştirmek, kendilerine olan güvenlerini (zayıfta olsa) iyice kaybettirmek olacaktır. Bu eylemin süresi sanki aşağı-yukarı belli imiş gibi hareket eden mekanik düşünme tarzı, kitleleri sürü görerek bir grup kararlı (kısıtas siyasetlere göre değişik) azınlığın faaliyetini kitlesel göstermekte ve yürüttüğü mücadeleyi kitlesel adlandırmaktadır.

Eylemin yapıldığı alandaki ..... koşullarında etkileyeceği üzere, eğer bir grup kişi eyleme katılma yönünde kararsızlık gösterirse, doğrusu bunları eyleme katma yönünde baskı kurmamaktır. Bu kişilerin durumuna göre ikna yöntemide uygulanabilir. Bazen azınsanmayacak sayıda bulunan bu kişilerin eyleme katılmamaları halinde en azından bir süre (eylemin herhangi bir evresinde olabilir) süreli olarak destek mahiyetinde açlık grevi yapmalarını sağlamak için çaba sarfedilebilir. Ancak böyle bir destek, eyleme katılım değildir.

Ancak eleştirdiğimiz kademecilik anlayışında iradi olarak ayrım yer almakta, kitle yersiz bir tasvipten geçirilmekte ve soruna esasta destek değil, "giderek sayısı kabaran bir eylem gücü yaratma" anlayışıyla daima katılım gözüyle bakılmaktadır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

DÜZELTME

Değerli Okuyucular;

Geçen sayımızda "Türkiye'de faşist cunta protesto edildi" başlığı altında yayınlanan yazıda, Yeşil'lerin Ankara'da düzenledikleri eylem için "proleter dayanışmanın güzel bir örneği" denilmektedir.

"Uluslararası dayanışmanın güzel bir örneği" şeklinde olması gerekirken bir redaksiyon hatası sonucu, "proleter dayanışmanın güzel bir örneği" şeklinde yazılan bu hatayı düzeltir ve özür dileriz.

İKK Yazı Kurulu

NOT: İKK Mayıs 1984 Özel sayısının yurtdışı baskısında, "Komünist Önder İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı anıyoruz" adlı makalenin devamı hiç konulmamış, yani orjinalinden atlama olmuştur. Bu hatayı düzeltir özür dileriz. Gene aynı yazı bu İKK sayısında yayınlandığından dolayı da doğrusu budur.

TKP(M-L) MK'nin YKP(M-L) MK'ne Mesajı

Değerli Yoldaşlar;

Partinizin, ülkemizde emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşizme karşı yürütülen mücadelelere gösterdiği yakın ilgi, bizleri çok duygulandırdı. Yine ülkemizin karanlık zindanlarında sosyalizm ve devrim bayrağını azimle yükseklerde tutan ve içlerinde Partimizin kadro ve üyelerinin de bulunduğu politik tutukluların sorunlarına ve mücadelesine gösterdiğiniz ilgi ve dayanışma, bizlerin direnişine güç katıyor.

Partiniz ve Partimiz arasında her geçen gün daha da sıcak ve samimi bir yapıya bürünen kardeşlik ilişkileri, Partilerimiz nezdinde Türkiye ve Yunanistan halkları arasındaki kardeşlik ilişkilerini daha da güçlendirecek ve yıllardır iki ülke halkı arasında emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve uşakları yerli hakim sınıflarının ırkçı-milliyetçi propagandaları ve sunni zorlamaları ile yaratmak istedikleri düşmanlığı tarihin çöplüğüne atacak, halkımızın kardeşlik ve dostluğunu yıkılmaz kılacaktır.

Yunanistan ve Türkiye halklarının paylaşamadıkları birşeyleri yoktur; düşmanları ortak, mücadelesi birdir.

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !

YAŞASIN YUNANİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARININ BİRLİK VE KARDEŞLİĞİ !

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !

Mayıs 1984
TKP/ML
Merkez Komitesi

CİHAN ÇELEBİ .....

Başlarafı syf: 15'de

Tesadüfen faşist çapulculara rastlayan CİHAN yoldaş, tereddütsüz belindeki silahı çekerek, itlerin üzerine yürüdü. İlk anda telaşa kapılan köpekler, kaçışarak bir eve sığındılar. Bu arada itlerden birini yaralamayı başaran CİHAN yoldaş, başındanda yaralanmıştı. Mermileri üç tane kaldığında, ikinci kez başından vurulunca, mendiliyle kanlarını silmeye ve halkada "korkmayın, ağlamayın birşey yok" diyerek, moral vermeye çalıştı. Son sözü ise; "ÖCÜMÜ ALIN, MÜCADELEYİ SÜRDÜRÜN" oldu.

CİHAN yoldaş, Erzurum'lu bir işçi ailesinin oğluydu. Mecidiyeköy Lisesinde okuduğu yıllar, Partimizle ilişki kurdu. Lise döneminde Parti önderliğinde gençliğin mücadelesine, liseyi bitirdikten sonra üretime bağlı olarak Parti faaliyetlerine katıldı.

Daha çok genç yaşta olmasına rağmen, oldukça yetenekli ve çalışkan olan CİHAN yoldaş, kısa sürede örgütlendi, gelişti ve aktifleşti. Şehit düştüğü dönem Partimizin örgütlü ileri bir sempatizanıydı.

O; dürüst samimi kişiliği ve enerjik çalışmalarıyla yaşıyor mücadelemizde.

Partimiz TKP/ML CİHAN yoldaşın son sözünü unutmadı, unutmayacak; faşist kalelerin burçlarına kızıl bayrakların dikileceği o büyük güne kadar....

Ezilen sömürülen Türkiye halkının biriciksesi İKK'ya

Öncelikle ülkemizin mazlum, çilekeş halkının yüzyıllarca maruz kaldığı sömürü zulüm ve insanlık dışı katliamlarla dolu köhnemiş bir düzende, halkımızın onuruna yakışır bir yayıncılığınızdan dolayı, sizleri kutlarım. Ben Türkiye de yaşıyan ve hergün zamının, zulmün sömürünün ve insanlık dışı faşist uygulamaların kol gezdiği, gün olmasın ki, masum yurtsever insanların işkence tezgahlarında idam sehpalarında ve duvar diplerinde kurşanlanarak katledilen yoksul insanlardan biriyim. Ama ben inanıyorum ki, bu bizlerin alınyazımız ve kaderimiz değil, hakim sınıfların, bir avuç zorbanın çıkarları uğruna milyonlarca emekçiyi proleteri açlığa yoksulluğa ve sefalete terk etmesidir, ve de inanıyorum ki, bizler ne kadar ezilip sömürülüyorsak, ne kadar işkenceye uğrayıp katlediliyorsak ve ne kadar açlığa, sefalete terk ediliyorsak, kurtuluşumuz o kadar yakındır. Yani zorbanın zulmü varsa isyan var, ihtilal var, şanlı halk direnişi var. Dolayısıyla ülkemiz gerçeklerini kısmende olsa çizgileştirerek proletaryanın sesi İKK aracılığı ile kamuoyuna sunmayı bir görev bildim. Halk için halkın yanında mücadele etmek güç çetin ve zordur. Fakat bu mücadele çetin ve zor olduğu kadar, haklı, onurlu ve kazanacak olandır. Bizler yükselen sınıf bilincimizle haklı doğru ve gerçekten yana mücadele veriyoruz. Ya sizler ! Ya sizler faşist kan emiciler ? Er veya geç çatırdayan tacınızı başınıza yıkacağız. Bu böyle biline....

—DÖKTÜĞÜNÜZ KANDA BOĞULACAK, DÜŞTÜĞÜNÜZ BATAKLIKTAN KURTULAMAYACAKSINIZ !

İstanbul'dan
Bir İKK Okuyucusu...

TARİH 26 ARALIK.....

Başlarafı syf: 17'de

kının ve yurdunun mutluluğu uğruna, darağaçlarında, işkence tezgahlarında, zindanlarda her türlü baskı, zulüm ve işkenceye karşı kahramanca direnenlere ithaf ediyor, onların önünde saygıyla eğiliyorum. Sözlerimi şu gerçeği bir kez daha vurgulayarakınoktahyorum:

TARİH 26 ARALIK,
12 EYLÜL'LERİDE
YARGILAYACAKTIR !

TKP/ML MERKEZ KOMİTE'SİNİN YURT–DIŞINDAKİ İŞÇİLERE MESAJI:

ATİF 7. GENEL KURULU'NA

Değerli Yoldaşlar,

B.Almanya'da çalışan işçilerimizin birlik ve mücadele örgütü olan ATİF'in, 7. Genel Kurul çalışmalarını başarıyla sonuçlandıracağına duyduğumuz güven ve başarısını kutlar, birlik ve mücadelenizin daha da pekişip güç kazanacağına olan inancımızla en içten selamlarımızı iletiriz.

Yoldaşlar,

ATİF bütün taraftar ve üyeleriyle Türkiye devrimine ve onun sorunlarına karşı duyarlı davranmış ve giriştiği eylemleriyle, halkımızın emperyalizme ve gericiliğe karşı verdiği mücadelesini güçlendirmiştir.

Türkiye'nin geçmekte olduğu dönemden ve onun özelliklerinden söz etmek burada yersiz olacaktır. Yıllardır tüm gerici sınıflar ve iktidar sahibi cuntacılar her alandaki uygulamalarıyla niteliklerini sıradan insanın bile göreceği biçimiyle ortaya sermişlerdir. Süngü zoruyla emekçi sınıfların muhalefeti bastırılmış ve hakları ya bütünüyle gasp edilmiş ya da göstermelik duruma indirgenmiştir. Çalışan insanlarımızın, vatanseverlerimizin, dürüst ve namuslu insanlarımızın üzerinde yoğunlaşan baskı ve eziyet yıllardır günlük uygulamalar haline, yaşantısının normal bir parçası haline gelmiştir. Artık insanlarımız, üniformalılardan daha az korkuyorlar. Faşist yönetimin son dönemlerde baskıyı daha da artırması tam da bu yüzdendir. Mevcut durumlarını koruyabilmek için daha çok baskı yapmak zorundadırlar. Bu açıktır ki güçsüzlüklerinden kaynaklanıyor. Cezaevleri, fabrikalar, evler, köyler, kenar semtler yeni yeni baskı ve operasyonlara hedef olmaktadır. Fakat gerçekler göstermiştir ki, baskı ve şiddet ne kadar ağır olursa olsun, onları korkuttukları anları yaşamaktan uzak tutamamıştır. Yığınları saran korku çemberi giderek kırılmakta; korku korkusuzluğa, baskı ve şiddet kendisini yok etmeye yönelen şiddete dönüşecektir...

Zulüm bir yanıyla korku salarken diğer yandan insanları korkusuz ve pervasız kılar; insanları çelikleştirir. Tıpkı bir çeliğin oluşması gibidir bu: Ham demir topraktan çıkarılır, elenir; fırınlarda yüksek ateşler arasında eritilir ve dövüle dövüle şekillenir, çelikleşir. Zulüm altındaki halk ta böyledir. Sınıf kavgasının ateşinden, meydanlarda, grevlerde, barikatta, dağda, zulüm altında, işkencede, cezaevinde, falakadan, ceryandan geçerken; —tıpkı ham demirin çelikleşmesi gibi— yoğrulur, şekil alır, çelikleşirler. İbrahim yoldaşın "örs ile çekiç arasında yoğrulduk/ Hıncımız derya gibi kabarmakta" dizelerindeki derin anlam böyledir. Tarih her yerde buna tanıktır. En zalim yönetimler, kendilerinin, yüceliği karşısında çaresiz kaldığı güçleri yaratmışlardır. Bugün ülkemizde durum budur. Cunta'nın karanlık zorbalığından umutsuzluğa kapılmıyoruz. Bütün korku dağları, yüreklerimizdeki inanç, kafalarımızdaki aydınlık karşısında paramparça olurlar. Bütün işkenceler ve katliamlar öfke ve kinimizi derinleştiriyor, azmimizi kamçılıyor!

Dostlar, Yoldaşlar,

Ülkemizi saran kara bulutlara ve yılgınlık çağrılarına kafalarınızda ve gönüllerinizde yer vermeyin!.. Halka olan bağlılığımızda ve inancımızda gerilemeyelim. Bugünün sessiz milyonlarının bağrında taşıdığı yenilmez güç harekete geçecektir. Bunu böyle görüp, görevlerimizi buna uygun tesbit etmeliyiz. Bugün gelişmenin yönü bu doğrultuya dönmüştür. Geniş kitlelerle ilişkiye geçelim, onları kucaklayıp ilerletelim, bilgi ile donatalım; yanlış bilgi, ön yargılar ve aldatılmışlıklarından kurtaralım. Yılmadan gerçekleri açıklayalım! Onun yanında, onunla beraber ve ondan ileri olalım! Örgütlenelim! Onları ilerletmenin yolu, tek yolu budur.

Yoldaşlar,

Türkiye devrimci hareketinin bazı talep ve çıkarlarını savunmada, özellikle bu dönemde yurt dışında bulunan sizlere ciddi ve önemli görevler düşüyor. Bu anlamda şimdiye kadar gösterdiğiniz çabanın daha fazlasını göstereceğinize inancımız sonsuzdur. Bu inançla sizlere, Partimizin açtığı son kampanyaya (Genel Af) destek olmaya, geliştirmeye ve ilerletmeye çağırıyoruz.

Yoldaşlar,

Genel Kurul'unuzun şahsında ve aracılığıyla yurt dışında bulunan tüm emekçilere, Partimizi ve Ordumuzu güçlendirme kampanyasına gösterdikleri destekten dolayı minnet ve şükranlarımızı bildiririz. Bu zor dönemde, yurt dışındaki işçilerimizin yardımları oldukça olumlu bir rol oynamış ve mücadelemizi güçlendirmiş ve hatta pek çok savaşçının hayatta olmasının, mücadelede olmasının birinci derecedeki etkeni olmuştur.

Sizlerin, dar milliyetçi duygulardan arınarak enternasyonal görevlerinize de aynı duyarlılıkla sahip çıkacağınıza güveniyor ve bu inançla yeniden hepinizi coşku ile selamlıyoruz.

— YAŞASIN PROLETARYA'NIN ÇELİKTEN BİRLİĞİ!
—YAŞASIN DEVRİM!

TKP/ML
Merkez Komitesi

MÜCADELEMİZİ DGM'LERDE ...

Başlangıç syf:10'da

si için greve giden işçilerimizi; 12 Mart döneminde toprak işgali yapan Ankara Polatlı'nın yoksul köylülerini DGM'de yargılandıkları gibi, bugünde toprak talebiyle toprak işgallerine girişen yoksul köylülerimizi; yine belirlenen taban fiatlarını yetersiz bulan ve hergün daha da sefalet içine itilen ve bundan dolayıda protestolarını daha da yükseltecek olan küçük üreticilerimizi; ve yine akademik ve demokratik talepleri için boykot ve çeşitli direnişler yapan öğrenci gençliğimizi; ve yine kalemiyle, fırçasıyla, sazıyla, sözüyle bu uygulamaları protesto eden yazar ve sanatçıları vb. vb. "devletin iç güvenliğini hedef alan bozguncu eylemlerde bulundular diye DGM'lerde yargılayacaklardır.

Kitlelerde gelişecek en ufacık bir kıpırdanmaya dahi tahammülü olmayan burjuvazinin biz komünistlerin ve devrimcilerin örgütlü mücadelesine karşı tahammülsizliği, bugün bile açıkça ortadadır. Ve biz düşmana karşı yürüttüğümüz bu şanlı mücadelede bu uygulamaları doğal karşılıyoruz. Bir düşmandan iyimserlik beklemek, onun niteliğini iyi kavramamaktır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletinin yargı organlarını oluşturan mahkemelerin ise, bu faşist devletten bağımsız olacağını düşünmek çok saçmadır. Çeşitli şekillerde isimlendirilen bu mahkemelerin tümüde faşisttir. Özleri birdir. Bu faşist mahkemelerin ortadan kalkmaları ise, bu devletin yıkılıp, yerine işçi sınıfı önderliğinde, demokratik halk iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

Ülkemizi kendisi için dikensiz bir gül bahçesi haline getirmek için binbir türlü çaba yürüten burjuvazinin DGM'lerde halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini önleyemeyecektir. Zafer mutlaka ama mutlaka bizlerin olacaktır.

—KAHROLSUN FAŞİST DGM'LER !

—YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

Karşı-devrimci Çin yöneticileri emperyalist tekellerle olan işbirliğini her geçen gün artırıyor

Uluslararası proletaryanın büyük öğretmenlerinden Mao Zedung yoldaşın ölümünden sonra, bir darbe ile iktidarı tamamen ele geçiren Üç Dünyacı Teng-Hua karşı-devrimci kliği Çin'deki sosyalizmin kazanımlarını her alanda tasfiye ederek, Çin'i kapitalistleştirme yönündeki çabalarını hızla sürdürmektedir.

Daha 1978'li yıllarda yapılan "Milli Bilim Konferansında" alınan kararlar gereği başlayan emperyalist tekellerle işbirliği, bugün daha da ileri boyutlara varmıştır. "Milli Bilim Konferansında" ortaya konan ve 1985'e kadar gerçekleştirilmesi gereken 120 büyük tesisin yapımı için 350 Milyar Dolara ihtiyaç vardı. İçinde petrol işletmeleri büyük liman ve demiryolları vb. gibi tesislerin bulunduğu bu büyük projeleri gerçekleştirmeye kendi öz güçleri o anda yetmeyen ve bunun içinde dış finansmana ihtiyaç duyan Çin yöneticileri giderek emperyalist tekellere yanaştılar.

Mao Zedung yoldaş önderliğinde ML bir hat izleyen ÇKP o dönemde *"Güçlükleri yalnız kendi gücümüzle yenebiliriz"* şiarı ile, Çin'deki üretici güçlerin gelişmesini sürekli ve kesintisiz bir devrim meselesi olarak ele aldı. Ve Sosyalizmin inşasında önemli başarılar elde ettiler. Kaldı ki, ÇKP esas olarak kendi öz gücüne güven ilkesinin yanı sıra, o dönemde emperyalist ülkelerle çeşitli ekonomik ilişkiler yürütüyordu. Ama bu ilişkiler bugünkünden farklı olarak ya peşin ödeme sistemi ile ya da mala karşı mal ithali temelinde yapılmaktaydı.

Daha sonra "Yeni Gelişim Stratejisi" adlı safsatayı piyasaya süren karşı-devrimci ÇKP yöneticileri *"güçlükleri kendi gücümüzle yenelim"* ilkesini bir yana iterek, emperyalist tekelleri herşey görmeye ve kendisinden daha ileri teknolojide olan emperyalist ülkelere kapılarını ardına kadar açarak, ülkenin daha erken kalkınacağını ileri sürerek, Çin'i emperyalizmin kucağına atıp, sosyalizmin kazanımlarına en büyük darbeyi vurdular.

İlk dönemler "2. Dünya Ülkeleri" dedikleri emperyalist ülkelerle daha fazla ilişkiler içinde olan ÇKP yöneticileri daha sonraları bu sınırda kaldırarak, *"ideoloji kendini pragmatizme bıraktığı taktirde kayda değer ilerlemeler yapılabilir"* mantığı ile bütün emperyalistlerle çeşitli anlaşmalara girmeye başladılar.

Bu anlayışın en somut örneğini Nisan ayının sonlarında Çin'i ziyaret eden Reagan'ın "nükleer enerji programını geliştirmeyi" amaçlayan (!) anlaşmada dahil 5 yeni anlaşma imzalamasıydı.

TARİHİ ANLAŞMA Başkan Reagan'la Çin Başbakanı Zhao Ziyang, anlaşmaları imzaladıktan sonra birbirlerini kutladılar. Reagan, bu ziyaretinin bu yıl sonra da hatırlanacağını söyledi...

2 Mayıs 1984 Hürriyet

İlk dönemler "2. Dünya Ülkeleri" dedikleri emperyalist ülkelerle daha fazla ilişkiler içinde olan ÇKP yöneticileri daha sonraları bu sınırda kaldırarak, *"ideoloji kendini pragmatizme bıraktığı taktirde kayda değer ilerlemeler yapılabilir"* mantığı ile bütün emperyalistlerle çeşitli anlaşmalara girmeye başladılar.

Bu anlayışın en somut örneğini Nisan ayının sonlarında Çin'i ziyaret eden Reagan'ın "nükleer enerji programını geliştirmeyi" amaçlayan (!) anlaşmada dahil 5 yeni anlaşma imzalamasıydı.

Çin ile ilişkilerini daha iyi bir konuma sokmak ve Çin ile Sovyetler Birliği arasındaki çelişkiden yararlanmak, hatta Çin'i Sovyetler Birliğine karşı kullanmak isteyen (ki burjuva basını bu konuda Reagan'ın fazla ileriye gittiğini ve görüşmelerde gerginliğin çıktığı tek nokta olarak belirtti) Reagan için bu gezi aynı zamanda bir seçim kampanyası mahiyetindeydi. Rakipleri olan Mondale, Hart ve Jakson ön seçimlerde daha fazla kendilerinden bahsettirirlerken, Reagan Çin ziyareti ile, gerek dünyada, gerekse de ABD'de önemli bir kamuoyu oluşturdu.

"İdeolojide kendilerini pragmatizme bırakma" mantığıyla sorunlara yaklaşan Çin yöneticileri, "hava savunma sistemi, erken uyarı sistemi ve tank delen savunma silahları" ile ordusunu modernize etmek için ABD'den 60 ile 80 milyar dolar yardım istiyordu.

Amerikan ekonomisinden yararlanmak isteyen ve bunun içinde çekici bir hava yaratma pozisyonuna giren Pekin parti yayın organı "Halkın Günlüğü" gazetesi, *"ABD'nin modern üretim araçları ve elektronikleri için yüzbinlerce Çin'li işadamı büyük bir pazar olabilir"* diyordu.

Zaten uzun bir zamandan beri çeşitli emperyalistlerin bir pazarı durumunda olan Çin'de, bugün sadece ABD'nin 100'ün üzerinde firması var. Yine bunun haricinde Çin'de modern teknoloji dalında çalışmak isteyen ve bunun için Export-Lisansı alan firmaların sayısı ise son iki sene içinde 3314'e yükseldi. Yine son planlanan

Devamı syf:11'de